

אי צדיות המיישיך

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

ט"ו באייר תשפ"ו | שבת קודש | גליון 199

פרשת אמור - ל"ג בעומר

סגן דעליג חכם בעידו שמואלי שליט"א

לכבוד התנא הא-לוקי
רבי שמעון בר יוחאי

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
18:43	19:23	19:55	20:47
19:05	19:25	19:56	20:48
19:02	19:22	19:54	20:45
19:02	19:22	19:53	20:44

*במנהגי ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ט"ז אייר

טו. רבי רפאל עבו אב"ד תל אביב, תשמ"ג | רבי מאיר ב"ר משה רוזנטל, מח"ס גשמי הטל | רבי חיים דב לשינסקי, מח"ס שושנת יעקב, תשנ"א | רבי מאיר-המהר"ם אב"ד לובלין, שע"ו | רבי צבי הירש בן ניסן חיים רוזנבוים מקרעטשניף - האדמו"ר מקרעטשניף - י.מ. תשס"ו | רבי יחיאל מיכל פיינשטיין, ר"י בית יהודה

יום שני - י"ז אייר

זו. רבי שבתאי בוחבוס אב"ד בירות | רבי יחזקאל סג"ל לנדא, מח"ס נודע ביהודה, תקנ"ג | רבי מרדכי מרחמיסטריוקא | רבי משה חיים אפרים, מח"ס דגל מחנה אפרים, תק"ס | רבי משה יחזקאל ד'נגור ראש ישיבת מנחת יהודה | רבי שלמה חיים אלטר פרלוב זצק"ל, האדמו"ר מקווייטוב, צאצא לשושלת קרלין סטולין ולבעש"ט. | רבי יעקב ניסן רוזנטל, משנת יעקב אב"ד חיפה, תש"ע

יום שלישי - י"ח אייר

יח. התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, הרשב"י, מירון, ג' תתפ"ח | רבי משה איסרליש, הרמ"א בעל המפה, ה'של"ב | רבי שלום בוזגלו, מח"ס מקדש מלך | רבי דוד הקשר, מראשי ישיבת קול תורה | רבי דוד מסעוד, נהגו העם, תש"ע

יום רביעי - י"ט אייר

יט. רבי מאיר בן ברוך, המהר"ם מרוטנבורג | רבי מנחם מנדל מרימנוב, תקע"ה | רבי שמואל בן רבי אהרן אביחצירא, קבור בארפורד במרוקו | רבי עזרא עטיה, ראש ישיבת פורת יוסף, התש"ל | רבי אברהם חיים פיססו | רבי משה דבראשוילי רב יהודי גרוזיה, תלמיד החפץ חיים | רבי יעקב משה מרדכי סולוויצ'יק מגדולי התורה בארה"ב, תשנ"ה | רבי מאיר בן ברוך, המהר"ם מרוטנבורג, ה"ד, ה'נ"ג

יום חמישי - כ' אייר

כ. רבי יוסף וולטון ממקובלי ירושלים, תשמ"ג | רבי חיים אברהם גאון, מח"ס חוקי חיים | רבי אליהו אלעגמי ראש מקובלי ירושלים | רבי יוסף איראנא, שומר אמונים הקדמון, ה' ת"צ | רבי מאיר ברנדסדורפר זצ"ל, בעל מח"ס 'קנה בשם', תשס"ט | רבי עדיה מרג'וק מגדולי רבני ירושלים

יום שישי - כ"א אייר

כא. רבי משה דין, מח"ס ליקוטי חמד, תשל"ט | רבי מנחם הכהן ממקובלי ירושלים, תרצ"ז | רבי יחיאל ב"ר אברהם אביחצירא, ה"ה, נהרג עקב, תרח"ץ

יום שבת - כ"ב אייר

כב. רבי שלמה אליעזר אלפנדי-הסבא קדישא, תר"ץ | רבי שלמה זלמן מחב"ד, מח"ס מגן אבות | רבי חיים דניאל שלמה פינס, מח"ס שם חדש | רבי שלמה זעפרני רבי משה בורגל, מחכמי תנוס, תרי"י

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הצביעות לספרי חידה, תפילין ועבודות במקדש של מיר"ר שליט"א וכן כל ספרי מיר"ר

שלוחה 5

לעריכת אוברות

באירחת עזריים של אברכי ירבעי הוישיבה כולל סעודת דוכרי תורה וקדושה בילי תיעוד שישלח אליהם כראשונא

שלוחה 7 או כראשונא

פדיון נפש

ע"פ הקבלה גם בטבעות מכסף טהור הנעדר מיר"ר יום ע"י מיר"ר גדול והקבילים

שלוחה 3 או כראשונא

אך ורק דרך הטלפון **שלוחה 6**
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגאון ללא קביעת תור מראש

קביעת פגישה למור

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקרוד ללא שניות טיפוס **שלוחה 7**

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר השיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לע"צ

תהלים לילדים
לקצרת שעות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חולקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הזמנית כ-2 דק' של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכתובים תפירת התורה שלוחה 9

הכל בטלפון אור:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים 073-371829

טל'פון וואצאפ 054-4776356
054-655-4554

הוא ישן עד תשע אך אומר לכן שלו: 'אני רוצה שבשבת בשבע כבר תהיה בבית הכנסת'.

אם אתה ישן, איך אתה יכול להגיד לכן שלך. הרי הבן שלך לומד ממך, ואיך אתה רוצה שהוא יקום מוקדם?

'סגולה גדולה לשינה טובה...'

פעם אמרו לילדים בתלמוד תורה לצייר את אבא. ילד אחד צייר את אבא לומד 'דף יומי', וילד אחר צייר את אבא שלו מפצח גרעינים. כי מה שהבן רואה, ככה הוא עושה כמו אבא...

פעם אמר לי הרב הראשי האשכנזי של בת-ים ע"ה שהיינו לומדים ביחד, והיה אדם גדול, הוא סיפר לי שבחזון לארץ איזה זוג התחתן, ואתם יודעים ששם היה עושר, ויש להם בית גדול ומביאים לו לזוג עוזרת שנותנים לה יחידת דיור, והיא גרה שם ועוזרת לבעלת בית ורוחצת כלים ומנקה את הבית.

לאחר זמן נולד להם בן לזוג המאושר, ואחרי איזה חודשיים הוא רצה לקחת את אשתו לאיזה סיבוב לשאוף אוויר אחרי שהיא התעייפה מהלידה. הוא אמר לעוזרת 'תראי, אנחנו יוצאים לאיזה שלוש שעות ונחזור עוד מעט. תשימי לב על הילד'. אמרה 'איין בעיה'. הם חזרו וראו שהכל בסדר. אך הם רואים שעל המיטה של הילד יש גמרא גדולה 'מסכת שבת'.

אומרים לעוזרת: מה קרה? מה זה הגמרא הזאת? למה שמת את זה פה?

אמרה העוזרת: 'לא, כשהלכתם הילד התחיל לבכות ולא ישן. ואני ראיתי כשבא בעל הבית כל לילה לבית, הוא בא ולומד, פותח את הספר, ועל המקום מתחיל לנחור וישן... ידעתי שזה סגולה בשביל לישון...'. היא ראתה את בעל הבית לוקח את הספר ונרדם מיד וחשבה שזה סגולה כדי להירדם, אבל היא לא יודעת שהוא לוקח את הספר בשביל ללמוד.

'מי שבוועד לו בבטן- סימן ששמע'

אצל רבי שמעון בר יוחאי כתוב 'כל ימי בחד קיטרא אקטרגא בקודשא בריך הוא, כלומר- כל ימי הייתי קשור ודבוק להשם בקשר אחד ובקשר אמיץ'.

לפני ההילולא של רבי שמעון יוצאת 'בת קול' מן השמיים ומכרזת ואומרת "עולו ואתכנסו להילולא דרבי שמעון", ומי ששומע את הבת קול הזאת, אז הוא בא ל'מירון', ואם לא, יכול להישאר איפה שהוא נמצא.

אך מי ששומע את הקול, אז הוא משתדל כי זה 'בוער' לו בבטן והוא מרגיש, ולא יכול ל ש ב ת בבית, ואז הוא בא.

משולחן המלך

הכהנים בני אהרן ואמרת עליהם", למה כתוב עוד הפעם 'ואמרת' אחרי שאמר בהתחלה 'אמור'?, אלא אומר רש"י- 'להזהיר גדולים על הקטנים', שיזהירו אותם ושידריכו אותם.

אבל רבותינו אמרו- 'להאיר מהגדול לקטן'. ומי זה הגדול שלנו? זה רב שמעון בר יוחאי. מי שדבק ברבי שמעון בר יוחאי, הוא רואה איך מאירים לו פנים ומדריכים אותו בדרך השם. וכך כתוב בתהילים "יברך יראי ה' הקטנים עם הגדולים". מתי יברך אותם?, כשהקטנים מחוברים לגדולים. ואז הכל הולך הכי טוב. וזה פירוש- 'יזהירו על הקטנים', כלומר יחברו אותם איתנו לעבודת השם. ככה זה הולך.

עונג שבת

'יש לך מראה בבית...'

כל בית, כאשר האבא הולך בדרך השם, אתה רואה איך הוא קורא 'זוהר' בבית, איך הוא לומד גמרא, ואיך הוא שמח, הבן רואה את זה, וגם הוא עובד את השם. רואה שאבא שלו בא לבית, והוא לא הולך אל הסירים 'סיר הסירים' שבמטבח. אלא יושב ושואל: 'איך אתם מרגישים?', ורק הוא מתפנה, וישר יושב ועוסק בתורה, ולוקח את הבן שלו ולומד איתו 'להזהיר' הגדולים על הקטנים.

ואם האבא הוא ישן ולא מתגבר, ואחר כך הוא אומר לבן שלו 'אתה שומע?', אני רוצה שתקום מוקדם ותלך לבית הכנסת מוקדם.

פנים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

'רבי שמעון נכנס למקומות שהכהן הגדול לא נכנס'

ראינו בפרשה הקודמת 'אחרי-מות קדושים' את הפסוק "בזאת יבוא אהרן אל הקודש". 'בזאת' -זה בדיוק גימטריה 'שפיל' 410. להורות לנו, איך באים אל הקודש? צריך לבוא 'בענוה'. וכשהאדם קדוש, אז הוא זוכה לבוא לקבל פני האדון- פני השכינה.

מי זה פני השכינה? אמרנו כבר שזה 'רבי שמעון בר יוחאי' שהיה כדמות אהרן הכהן שהיה נכנס לקודש הקדושים לפני ולפניו.

ועוד יותר, הכהן גדול היה נכנס לתוך קודש הקדושים לפני ארון הברית. אבל רבי שמעון בר יוחאי, לא רק שהוא נכנס לקודש הקדושים, אלא בכוח סודות התורה הוא נכנס לתוך ארון הברית ולתוך האותיות של התורה ולתוך הסוד הסודות. זה הכוח הזה המעלה של רבי שמעון בר יוחאי.

'רשב"י מחבק אותנו גם על שכבות לכלוך'

וגם ראינו בפרשת 'אחרי מות'- "כי אני השם השוכן איתם בתוך טומאתם". זה פלא פלאות, כי אדם לפעמים אומר: איך אני אגש לזוהר הקדוש? הרי אני מסוכב מכל מיני עוונות ומכל מיני טומאות. איך אני יכול לשבת ולחבק את ספר הזוהר?...

אך אומרת לו התורה: "לא. אני השם השוכן איתם בתוך טומאתם".

למה הדבר דומה?- ילד שהתלכלך, בא אבא שלו ואומר לו: לך לאמא, ונותן אותו לאמא שלו שהיא תנקה אותו ותרחץ אותו, ורק אחר כך האבא מחבק אותו ומנשק אותו. אבל האמא לא כך. אלא היא לוקחת את הילד גם כשהוא מלוכלך, ועם כל הלכלוך מחבבת אותו ומנשקת אותו.

זה הכוונה של "השוכן איתם בתוך טומאתם", ה'שכינה' לוקחת אותנו ומחבבת אותנו אפילו כשיש קליפות וטומאות, וכאהבה גדולה היא מוציאה אותנו מיד הטומאה ומיד הקליפות. ככה זה רב שמעון בר יוחאי שהוא סידר את 'הזוהר' ל'דרא בתראה'. אפילו שידע שבדרא בתראה יש יצר הרע גדול וסטרא אחרא גדול, יש פלאפונים ויש בר מינן כל מיני 'אייפון' השם יעזור. בכל זאת אומר 'אם אתם תעסקו בזוהר הקדוש, הכל יברח מכם ואין ס'א'.

'אמור-ואמרת להדליק מהגדול לקטן'

ועכשיו בעזרת השם הגענו לפרשת 'אמור'. מה הקשר של רשב"י לפרשת 'אמור'?, למה כתוב "אמור אל

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

גם תלוי כל אחד גם מתי הוא שומע ואיך זה מתעורר אצלו. לא כל אחד זה אותו דבר. יש אחד שבא ליום, ליוממים או שלוש, כל אחד לפי ההזמנה.

האם רשב"י קורא לך?

ה'זוהר' אומר, כשנכנסה המיטה למערה, 'צאה' בת קול' ואמרה: 'זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה מקטרגים שפותחים את פיהם לקטרג, היום הזה כולם משתתקים'.

רבי שמעון בר יוחאי בחר להיות שמה 'מרון', כי הוא ידע שהמקום הזה יש לו קדושה מיוחדת וזה מסודר מששת ימי בראשית. וכל שנה יוצאת 'בת קול' מן השמיים ואומרת 'עולו ואתכנסו להילולא דרבי שמעון', ומי ששומע את ה'בת קול' והנשמה שלו שומעת, אז הוא רץ והוא רוצה ללכת לשם.

היה אומר רבי שמעון שביום הזה הוא 'המנהל'. בכלל, רבי שמעון הוא המנהל של העולם כל הזמן. אבל 'נהל' עדתך' שבמזמור 'אנא בכוח' יוצא ביום של רבי שמעון. וכתוב עוד שהוא מוחלק מותנות ביום הזה, וכל מי שבא לשם מקבל מתנה, כי המקטרגים לא יכולים לקטרג ולהגיד 'זה, לא מגיע לו'.

ההבדל בין שבת לשאר ימות השבוע

רשב"י זה בחינת 'שבת' - 'מה שבת להשם קודש, אף רבי שמעון להשם קודש'.

אומר ה'מגלה עמוקות' רבי נתן שפירא דבר נפלא. הוא היה מקובל אלוהי והיה אומר, שכל לילה הנשמה של האדם עולה למעלה והיא מעידה על כל המצוות שעשה ועל מה שעשה כל היום, כמו שכתוב 'ביד כל אדם יחתום', עולה לפני השם יתברך והוא חותם על מה שהוא עשה במשך היום.

אומר 'מגלה עמוקות' - אני אגלה לכם סוד - ב'שבת' זה לא כך. הנשמה לא עולה בלילה במוצאי שבת להגיד מה היא עשתה. אלא ב'שבת', זה מיד עולה. אדם עשה מצווה, וכבר התמונה נראית למעלה ומדברת לפני השם יתברך ואומרת: 'אתה רואה את זה ריבונו של

עולם? עכשיו הוא למד שעה 'זוהר', עכשיו תשמע אותו באמצע ה'זוהר'. ותראה איזה תפילה הוא עשה. כי כתוב 'ביום השבת יערכנו לפני השם תמיד', והכל עולה לפני השם על המקום הזה לא מחכה.

ה'צדיק מבטל את גזירת הקב"ה'

ועכשיו, אם אנחנו רואים שרבי שמעון בר יוחאי זה בחינת 'שבת', אז זה גם כן עולה 'על המקום'.

כי זה כמו 'שבת'. לא צריך לחכות ללילה שיעלה כל מה שדיברת עם רבי שמעון בר יוחאי ומה דיברת עם ה'שכינה'. אלא, רבי שמעון עומד בהר והוא רואה את כל העולים, וישר על המקום מעלה את הכל למעלה ואומר: 'ריבונו של עולם, ראית את האדם הזה שיש לו כך וכך וצריך לו ישועה?', אז אומרים לו מהשמיים תגיד לו שיעשה כך וכך, ואז הכל מסתדר. וכתוב אצל רבי שמעון 'כדאי לסמוך עליו בשעת הדחק', כי 'צדיק גזור, והקדוש ברוך הוא מקיים'.

לא רק זה, אלא אפילו שהקדוש ברוך הוא גזר אחרת, יכול הצדיק לבטל ולומר 'אני רוצה כך'. כי כתוב 'צדיק מושל יראת אלוהים', הצדיק יש לו כוח למשול במה שהשם רוצה. וזה הכוח המיוחד של רבי שמעון בר יוחאי ש'צדיק גזור, והקדוש ברוך הוא מקיים'. זה כוח אדיר ומיוחד של רבי שמעון בר יוחאי.

אומר לו הקדוש ברוך הוא לרבי שמעון: 'אני מחכה שאתה תנצח אותי ושאתה תבטל את מה שאמרתי. ואני רוצה לעשות מה שאתה רוצה. כן, תבטל מה שאני אומר, ואני אראה לכולם מה זה כוח של הצדיק'. זה פלא פלאות.

'הקשר בין הפרשה לרשב"י'

עוד דבר פלא הוא שברוך כלל ההילולא של רבי שמעון תחול בפרשת 'אמור'. חצי מהפרשה מדברת על כל המועדים. ואצל רבי שמעון בר יוחאי שאדם הולך, הוא רואה את כל המועדים וכל החגים - למשל: 'ראש השנה' - שכתוב עליו 'כולם עוברים לפני הקדוש ברוך הוא כבני מרון'. 'סוכות' - הכל מלא אוהלים בהר 'מירון'. 'שמחת תורה' - איזה שמחה של פנימיות התורה, כולם רוקדים ושמחים. אחר כך 'חנוכה' - כולם מדליקים נרות. 'פסח' - כמה כבשים שוחטים שם, 'פורים' - יש תחפושות ויש כל מיני לבושים, וכולם לובשים יפה.

עוברים לפניו כבני מרון

אם כן ב'ראש השנה' 'כולם עוברים לפניו כבני מרון'. 'מרון' - רומז מאוד לרשב"י ששם מקום ציונו. פשט הדברים של 'כבני מרון' זה, שיש עליה שאתה עולה בה והיא מאוד חדה, ומימין ומשמאל זה תהום ורק אדם אחד יכול לעבור בעליה הזאת. אם אדם מועד, הוא נופל למטה. ככה עובר כל אחד ב'יום הדין' עם כל החבילה שלו, שזה הילדים והמשפחה. וצריך לדעת שהכל על הגב שלו. ויש מלאך שעומד בדרך ויש לו 'נשגן', והוא בודק את הבן אדם. ואם רואה שהוא מלא עוונות, נותן לו בעיטה וזורק אותו. הבן אדם מתחיל לנחות, ותלוי מתי הוא יורד עד התהום.

ב'ראש השנה' משמעות 'כבני מרון' זה מורה על יום הדין. אך אצל רבי שמעון זה הפוך.

אומר רשב"י 'אתה אל תפחד. אם אתה עובר איתי, אין לך מה לדאוג. כי אני יש לי גשר של 'מירון' מיוחד. אפילו אם תעבור איתי על חוט דק, אל תדאג כי אתה עובר עם אבא - עם רבי שמעון. אני יכול לסחוב אותך ואת כל החבילה שלך שלך עליי'. כל זה בל"ג בעומר שאתה בא לשם, רבי שמעון מעביר את כל העניינים.

'לא מפחד ללכת עם אבא'

פעם היה איזה מקום שאדם אחד עשה איזה משחק. שם יתד על ההר והוא ועל ההר ממול, ומתח בנייהם חוט מצד לצד, ולמטה זה ים, תהום. והוא הולך על החוט הדק, וכל העולם בא לראות ומריעים לו. ואומר 'אני יכול לעשות לכם את זה עוד הפעם', ועבר את זה עוד הפעם. ואז אמר: 'עכשיו, מי רוצה להביא את הילד שלו

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

משולחן המלך

של כסף, כי מה אכפת לו, ממילא זה כל הזמן מתווסף... ואיזו שמחה עשה לכבוד רשב"י. וככה זה המשיך לו במשך כמה חודשים, עד שאשתו אמרה לו: אני לא מאמינה עליך מאיפה אתה לוקח את הכסף?

אמר לה 'בא אליי רבי שמעון בר יוחאי בחלום ואמר לי לא לספור את זה...'. אומרת לו אשתו - 'לא, אני סופרת לך... איך זה יכול להיות דבר כזה??', ואז ברגע שספרה, הלכה הברכה שהייתה בכסף.

את זה סיפר לי רבי אברהם מוגרבי, שהוא ראה את זה בעיניים שלו והוא כתב את זה גם בספר שלו 'מעשה ניסים' בחלק ב'.

תן לי זמן לגלות את כל מה שיש לי

את יום י"ח באייר יום הילולת רשב"י, קידשוהו שמייים שביום הזה יגמור רבי שמעון בר יוחאי לגלות את כל סודות התורה.

רבי שמעון אומר - 'ריבוננו של עולם, אני מבקש ממך שהיום הזה לא תשקע השמש, ושהיום הזה יהיה ברשותי עד שאני אגמור לגלות את כל מה שיש לי'.

כתוב ב'אדרא רבא': 'שירדו קודשא בריך הוא ושכינתה ומלאכי מעלה ואבות העולם. וכתוב, איך שהיו שומעים שבאות הנשמות העליונות, והיו החברים תלמידי רבי שמעון שומעים את המלאכי מעלה באים, והרגליים שלהם היו רועדות ונוקשות אחת בשני. והם העמידו ארבעה עמודים ושמו על זה פרוכת, ועל זה היו באות הנשמות'.

ב'אדרא רבא' ו'אדרא זוטא' של ה'זוהר' יש שם את כל מה שגילה רבנו האר"י בזמן מאוחר יותר, וכל סודות התורה זה משם, וכל תורת הקבלה וכל מה שהסבירו האר"י והרש"י הכל נמצא בשני האדרות האלה.

בדורות הקודמים למעשה היו באים שלושה ימים קודם ההילולא והיו יושבים שם כל חכמי הספרדים ואוכלים ושותים ושומעים הם ונשותיהם ובניהם.

ואחרי ההילולא של רבי שמעון, שולחים את הנשים ואת הילדים ואת כל מי שיש להם הביתה ונותנים להם כסף שיכינו את ההכנות לחג ה'שבועות', והם הגברים יבואו לחג ה'שבועות' לבית. וכל ה- 15 יום מההילולא

מנהל התחזוקה שחילק מעטפות לרבנים

רבי אברהם מוגרבי סיפר לי והוא ראה כמו עניו, שהיה ב'פורת יוסף' בעיר העתיקה 'אחראי על כל התחזוקה של הישיבה את רבי יוסף טנג' שהיו אוהבים אותו כולם והיה משהו מיוחד. היה אחראי, מנהל ומסדר את הישיבה בעיר העתיקה. הוא היה אדם פשוט, אבל הוא אהב מאוד את רבי שמעון בר יוחאי. כל שנה בל"ג בעומר היה עושה סעודה גדולה עם שירים ואוכל לכבוד רבי שמעון בר יוחאי.

היה אז בזמנם עוני גדול, ובכל זאת לכל רב היה נותן 'מעטפה'. היה בא לשם רבי אפרים כהן, ר' עזרא עטיה וכל רבני 'פורת יוסף' שהיו מכבדים אותו על פועלו, והוא היה אוסף במשך תקופה כסף, עד שכל תלמיד חכם היה מקבל 'מעטפה' מכובדת. היו שנים שלא היה לו כסף, והוא מכר את החפצים שלו ואת הזהב של אשתו, והעיקר שיהיה לו לכבוד רשב"י.

כסף ללא הגבלה בחליפה...

שנה אחת לא היה לו כסף וגם לא היה לו מה למכור מביתו, והיה בוכה ומתפלל לקדוש ברוך הוא 'מה אעשה? איך אני אעזוב את רבי שמעון בר יוחאי כך בלי סעודה?'. והנה בלילה הוא חולם שבא אליו רבי שמעון בר יוחאי ואומר לו: 'בכים שלך יש כסף... אל תספור אותו... כי ברגע שתספור, זה יעלם'. ואמר לו עוד - 'תקנה בכסף הזה כל צרכיך, וגם אל תשכח לחלק מהכסף הזה 'מעטפות' לרבנים'.

בבוקר הוא קם ובודק בכיס שלו ומגלה שיש שם 'חבילה...'. קרא לרבי אברהם מוגרבי. הלך איתו לשוק והם קונים וקונים בשפע, ואח"כ שם כמעטפות חבילות

ואני אשים אותו בעגלה ואני אקח אותו על החוט?', ואף אחד לא רצה.

עד שבסוף בא ילד אחד ואמר 'אני רוצה'...

אמר לו: 'בוא', והעלה אותו בעגלה, ועבר איתו ביחד. אמרו לילד אחרי שירד 'איך לא פחדת?'

אמר: 'זה אבא שלי. איך אני אפחד? אני הולך עם אבא...'. ואתה מפחד ללכת עם אבא? רבי שמעון זה אבא.

ההילולא שגם המלאכים שותפים אליה

אותו ההילולא זה כמו 'יום כיפור' - במערה של רבי שמעון אנשים מורידים נחלי דמעה - במרון בל"ג בעומר. שם אתה מוריד דמעות ואומר לקדוש ברוך הוא 'מחילה', והצדיק עוזר לך. רבי שמעון אומר לקדוש ברוך הוא 'מה אתה רוצה? תראה כמה דמעות הוריד?'. הוא בא אצלי ביום ההתנונה שלי.

כך רבי שמעון אומר לקדוש ברוך הוא: 'מה אתה רוצה בהתנונה שככה יבכו לי? תשמח אותו עכשיו בבקשה'. ואומר לו הקדוש ברוך הוא: 'רבי שמעון, קיבלת את הבן אדם הזה, יהיה לו עכשיו שמחה'.

לכן, זה כוח גדול וזה לא דבר פשוט. ובאים מאות אלפים להילולא. ומה שרואים פה שכולם באים ורוקדים אצל רבי שמעון, זה על אחת כמה וכמה בעולם העליון שבאים רבבות של מלאכים. ולא יפיה הם באים? 'למירון!!' כי רבי שמעון הוא שם יושב ורואה את כל עם ישראל שבא, ומברך אותם. באים גם כן כל צבאות השמיים ורוקדים עם רבי שמעון בר יוחאי. ומה שאתם רואים פה, זה בעצם גם כוחות עליונים. אז תאר לך מה שהולך שמה.

איך אפשר להישאר בבית?

אחרי שלמדנו כל זה, ואדם רואה את כל זה, איך הוא יגיד 'אני לא בא, אני בבית...'. צריך להיות טיפשו... לא? בשמיים בא אליהו הנביא, בא רבי עקיבא רבו, ובאים כל החכמים.

אומרים שבל"ג בעומר לא צריך ללכת לשום מקום, לשום קבר. מספיק שתבוא אצל רבי שמעון בר יוחאי. כי כולם באים אצלו.

כמו בערב שבת שהולכים אצל הכותל המערבי כי כל הנשמות הם עולות דרך שם. גם כאן הכל עובר דרך שם, דרך רבי שמעון בר יוחאי.

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

החם יום רבינו ב' באב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה חז"ל לע"נ

יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' אלמוני חז"ל ויה"ר שיוכל לשפוע סביבה
העלילה פרנסה טובה וכשפוע, נחת ושמיחה בריאות איתנה,
אחריות ימים וימים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצליחכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
דעייתו הצדקת
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבדיאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבכרי המוסדות

"ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי: ויקב בן האשה הישראלית את השם ויקלל" (פ' כד פס' י-יא).

מאיפה הוא יצא? פרוש שלישי שמביא רש"י על פסוק זה: "מבית דינו של משה יצא מחויב. בא ליטע אהלו בקרב מחנה דן. אמרו לו: 'מה סיבך לכה?' אמר להם: 'מבני דן אני'. אמרו לו 'איש על דיגלו באות לבית אבותם' כתיב. נכנס לבית דינו של משה ויצא חייב עמד ונידף".

כלומר אותו מגדף רצה לקבל נחלה בתוך שבט דן. אמרו לו בני דן: כתוב שהנחלה היא למשפחת "אבותם". אמנם אמא שלך היא משבט דן, אבל אביך הוא מצרי, ולכן אינך זכאי לקבל נחלה עימנו.

הלך האיש לבית דינו של משה רבינו, ופסק לו משה שהצדק עם בני דן, ולא מגיע לו נחלה עמהם.

התרגז אותו אדם, ונידף, ונסקל. הוא לא הסכים לקבל ברצון ובאהבה גזירת השם, משום הכי נפל עד לדייט אחרונה.

לימוד חשוב מאוד יש לנו מכאן, כמה על האדם לדעת לקבל באהבה גזירת השם אם היה חי את השם לא היה מקלל כי היה מבין שמה שעובר זה רצון השם.

רבתי עלינו להתבונן התורה קוראת איש מצרי למרות שאדם נולד מהיהדות, כדי ללמד את האדם שאדם שיש לו שאלות על השם ומעוות את הפנים מפני גזירת השם, אצל השם יש לו דין של ערבי שהרי גם ערבי יודע שיש השם רק לא יודע להמליך עליו את השם בומן הקוש, יהודי נקרא יהודי שיוודע שכל מה שעובר עליו חי הוא שזה השם יתברך אין לו שום התקשרות אם העולם הגשמי שמסביבו משום שמבין שהכול השם מנהל.

בניגוד מוחלט להתנהגות הנפשע של "בן האשה הישראלית", היתה התנהלותו של דוד המלך, נעים ומירית ישראל. במשך שנים ארוכות חשבו אביו ואחיו של דוד, שהוא ממזר, והרחיקוהו מעליהם, ושלחוהו ליערות שמצויות בהם חיות רעות. השפלה ובוז היו מנת חלקו של דוד, אבל הוא דבק בכל כוחו בבורא יתברך ולא הרהר כלל.

אימו של דוד המלך, ששמה היה "נצבת", התפללה עליו כל השנים הללו, והיתה בוכה עליו, עד שבא שמואל הנביא והורה לו הקב"ה למשוך את דוד למלך. באותה עת התגלתה האמת, והבינו כולם שלא היה כל קלקול בהולדתו של דוד המלך. אמרה אימו: "אם הבנים שמחה".

בכל התקופה הארוכה של החושך, כאשר סבל על לא עול בכפו, דוד לא התמרמר ח"ו, אלא התקדש והתעלה, לבסוף זכה להיות מלך על ישראל, ונעשה נעים ומירית ישראל.

כאשר אדם מכניע את עצמו בפני הבורא יתברך, יכול הוא להגיע למעלות עצומות ונשגבות!

שבת שלום וזכות הרשב"י תעמוד לנו, וזה שער הגנון הוא שער האפיקורסות והמינות שיכשלו בו הרבה ח"ו, ויתרבה גודל האפיקורסות בעולם, כמובא בספר עשירית האיה (פר' בחוקותי פרק ג' אות ו') וז"ל: וקבלנו ששער הגנון של הטומאה הוא של מינות ואפיקורסות שכל באיה לא ישובון ולא ישינו אורחות חיים, וזהו נסיון דגלות בתראה עד ירחם השם עלינו.

ולכן עלינו לעמוד וחזק את עצמינו ביסוד זה ועל ידי זה נוכח להשלים את ייעודינו בזה העולם, אמן ואמן שבת שלום.

של רבי שמעון ועד ל'שבועות', הם יושבים שמה ולומדים כולם 'זוהר' יום ולילה על קברו של רבי שמעון, ולקראת 'שבועות' הם הולכים לבית.

'חידושים שנכתבו על עטיפת קופסת סיגריות'

האבא של רבי מרדכי אליהו ע"ה שהיה הרב הראשי, קראו לו רבי שלמון אליהו שהיה מקובל גדול שאין כמותו, והוא חיבר פירוש על 'עץ חיים' שנקרא 'כרם שלמה', וכל מי שרוצה ללמוד קבלה והוא הולך עם הפירוש של הרב שלמון אליהו, זה אחד המפרשים הכי טובים שיש.

אמר לי פעם רבי יצחק כדורי, שבסוף ימיו הרב שלמון אליהו לא היה רואה טוב, וכל שבת היה מבקש ממנו חכם שלמון, שכשהוא אומר 'אדרבא רבא' בעל פה, הוא רוצה שהוא יעקוב אחרייו בספר. והרב אמר לי שהוא היה עוקב אחריו ויושב איתו כל שבת.

אמרת לי: 'כבוד הרב, לא חבל לך על הזמן?', תלמדו 'עץ חיים' ביחד, תלמדו 'קבלה'.

אמר - 'אתה יודע שכל הקבלה כולה, הכל ב'אדרות?', וכשהרב היה גורם את האדרות, היה מגלגל כל 'עץ חיים' בראש שלו'. ואיזה עני הוא היה...

הוא היה עובד קצת ב'תיווך' כי לא היה לו מה לאכול. גדולי עולם, גדולי האשכנזים, האדמו"רים מחכים לשאול אותו שאלות, והוא היה מתווך דירות להשכרה. לא היה לו כסף לקנות אפילו דפים וניירות לכתוב על זה את החידושי תורה שלו ואת הפירוש על ה'עץ חיים'.

על מה היה כותב אותם? היה מוצא סיגירות שזרקו, ועל הניירות הכסף של הקופסה מהצד השני היה כותב על זה את הפירוש. איזה עוני היה, וכזה תלמיד חכם, ואלה כולם עומדים בתור לחכות לו ושואלים אותו שאלות והוא היה עונה תשובות על המקום, והוא אין לו מה לאכול... תראה איזה כוח היה להם.

'אני ערב על רבי יצחק'

כשגילה את ה'אדרא זוטא' רבנו הרשב"י, היו לידו רבי

אלעזר בנו ורבי אבא וכל החברים, ורבי שמעון הרים את העיניים והוא רואה שהבית מלא, ובכה ואמר: 'כשהייתי אז ב'אדרא רבא', היה כל הבית מוקף באש ואף אחד לא יכל להיכנס. מה קרה עכשיו שהבית מלא? אולי לא רוצים אותי מהשמיים?!', ואז הוא רואה שהתחיל לרדת אש מן השמיים וכל מי שהיה בבית כולם הלכו מרוב האש והחמימות שהייתה, וכולם יצאו. ואחר כך רבי שמעון בר יוחאי היה רואה שבא רבי פנחס בן יאיר חמיו מהעולם העליון.

אמר רשב"י: 'תקראו גם לרבי יצחק', בגלל שהיה ערב על רבי יצחק. הרי רבי יצחק שהיה אחד התלמידים שלו, לא הרגיש טוב יום אחד והיה מפחד מאוד שהוא ימות. בא אצל רבי שמעון, ורבי שמעון גירש את מלאך המוות. רבי יצחק קבור בפתח המתחם של רשב"י. אמר למלאך המוות 'אל תגיע בו'. ואמר, שכשהוא יסתלק מן העולם, גם ר' יצחק יבוא איתו. לאחר מכן כשהלך האש מהבית, ידעו שרבי שמעון עכשיו 'נח נפשה', ובאותו רגע שנפטר רבי שמעון, בא בנו רבי אלעזר ונפל עליו והיה מנשק אותו והיה קשה לו מאוד ולא היה יכול לפתוח את הפה. וקמו ומיד אמרו שעכשיו יתעסקו בקבורתו, ובאו בני 'כפר ציפורי' שלידי 'טבריה' והם אומרים 'רשב"י שייך אצלנו לציפורי', ובני 'מרון' שב'מרון' היו זועקים ואמרו 'הוא היה פה כל הזמן, ואתם רוצים לקחת אותו לציפורי?', והיה ביניהם מריבות גדולות איפה ייקבר רשב"י. לבסוף, פרח המיטה מהבית והייתה נוסעת לבד באוויר והיא אש לוהטת מסביב, ואז שמעו קול מהשמיים 'עולו ואתכנסו להילולא דרבי שמעון, יבוא שלום ינחו על משכבותם'.

'הטילים עושים הקפות סביב ההר'

בחודש תשרי תשפ"ד הגיעה איזו קבוצה של חיילים מהצפון ואיתם 'תצפיתנית' למירון.

באו חיילים, כולם חילונים, והחיילת אומרת להם: 'אני הבאתי אותם כי אף פעם לא הייתי פה, ושמעתי שיש פה אדם גדול מאוד'. אומרת עוד - 'אני רוצה לומר לכם שאני רואה במחשבים שלנו בצבא את הטילים שבאים על ההר פה מסביב, אך אני רואה איך כולם עושים 'הקפות' והם לא יכולים להגיע לפה... לא ראיתי דבר כזה אף פעם.

אני חושבת שאני חולמת, אבל תדעו לכם שזה תופעה 'על טבעית', והיא מצלמת את הכל והיא מראה את זה שעשירות ומאות פצצות מכוונות דווקא לנקודה הזאת, ויש 'יד מכוונת' שהודפת את הפצצות לכיוון אחר.

'בהתחלה חשבתי שאני מדומינית, אבל כל אלה החיילים שבאו איתי הראיתי להם את זה. ועוד הפעם למחרת אומרים לי 'את משוגעת'. ועוד הפעם ועוד הפעם אני מראה להם שיש טילים ומראה להם איך שמסביב להר של רבי שמעון הם מסתובבים.

לכן באנו היום לראות את המקום המיוחד הזה בעצמנו...

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תפילותיהם שלום

לימוד מידות התענוגות ודרכים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך

אין מאת הרב משה אהרן זאריץ

שליט"א

מאבירי המסורות

אין הקטן יותר גדול מהגדול?

פרשת השבוע – פרשת אמור, הפרשה פותחת בענייני
הכהנים בחובותיהם ובזכויותיהם, ובהמשך עשירה היא
בענייני המועדים, לא לחנם וכתה פרשה זו גם לשם:
פרשת המועדות.

בפרשה מבוארים דיני חג הסוכות ומהם מצוות נטילת
ארבעת המינים, אשר כידוע על אף שללא הערבה
הפשוטה והחולת לא יוצא האדם ידי חובתו, עם זאת רבים
הגנו להלך לקנות אתרונם מהודר מרחיב ביופיו, ושופכים
על כך טבין ותקילין, אשריהם ישראל.

כנודע אחד הרבנים החשובים באתרונם – שיחיה שלם
ולא יהיה חסר כלל, שאם חסר מבשרו אף מעט, פסול
הוא [ביום הראשון].

מעשה שהיה כך היה:

כפרי אחד היה עם הארץ בקושי ידע הלכות ופרטי
הקב"ה האיר מולו ולפתח החל לעלות ולשגשג
בממונו והתעשר בגדול, ביתו של העשיר הגיע לפרקה
העשירי החליט לחפש עבורו "חלום" – חתן בן תורה
כליל המעלות, הלך הוא לעבר אחת הישיבות הידועות
והמפוארות ופנה לראש הישיבה בכשרה לחתן מעולה
בהבטיחו לדאוג לו לכל צרכיו הנשמיים על הצד הטוב
ביותר.

הצביע ראש הישיבה על בחור אחד, מיועצו העשיר
שוחח עימו מספר דקות והוא מצא חן בעיניו, הבחור
ובת העשירי הכפרי נפגשו... הצלחת נשברה – השידוך
נסגר, התקיימה חתונה כפרית מפוארת, והעשיר וכה
למנות מכובדות של "כבוד" על החתן המפואר שהביא
לביתו.

כפרי נוסף שראה את הכבוד שקיבל חברו על החתן
המפואר החליט שגם הוא רוצה כבוד שיש לו חתן דקיק,
גם לו היה בת ואף הוא סר לשיבה בחור מעולה
וקיבל, גם כאן ב"ה הכל התנהל כפי שצפה – החתונה
מפוארת והרבה שבחים וכבוד לכפרי (השני) על החתן
שהביא לביתו.

חג הסוכות התקרב ובא, ריחות ארבעת המינים והסוכות
היו באוויר, הבחור [הראשון] שמחותו היה הכפרי
העשיר פנה לחתנו: "זה מצווה של פעם בשנה, לך לראש
ישיבה שלי ותשיג ממנו אתרונך מהודר, הוא מביא כל
שנה כמה אתרונים פצצות, אל תחסוך זה מצוה של פעם
בשנה."

הלך הוא לראש ישיבה נדחם לשמע המחיר הגבוה, עם
זאת אהב הוא את חתנו והביא לו אתרונך מהודר בתכלית,
יפהפה.

בדרך חזרה פגש את חברו לכפר וזה אמר לו שגם חתנו
ביקש ממנו אתרונך מהודר, תוך כדי אומר דברים שמע
את המחיר ששילם רעהו, אמר לו: "תשמע זה מלא כסף,
בוא נחלק את האתרון לשניים, ואני אשלם לך חצי ממה
ששילמת, ואתה תביא לחתן שלך חצי אתרונך ואני אביא
לו חצי אתרונך."

ממחשבה למעשה, הסכימו חובאי, האתרון נחצה לשניים
וכל אחד הלך לעבר חתנו עם חצי אתרונך.
השני העשיר לחתנו והביא לו את החצי אתרונך היה הוא
אחוז בהלם, העשיר קצץ כסף: "תעריך, אתה יודע כמה
שילמתי על האתרון שלך, מה הפרצוף הזה?"

"חנותי הקטנה", פתח החתן, "אתרונך שאינו שלם אינו
שווה מאומה, עדיף היה שתביא לי אתרונך פשוט אבל
שלם מאשר חצי אתרונך יפה, כך הוא אינו שווה מאומה".
זה על אתרונך ונעבור לבני אדם:

מסופר על הסבא מקלם ר' שמחה יוסל זצ"ל שהיה
מקדיש זמן רב ללימוד תורת המוסר – תיקון המידות
וההנהגות.

לא כולם אהבו שהוא כל כך הרבה זמן על לימוד
"מוסר", פנו הם לרבו ר' ישראל מסלנט זצ"ל וטענו
טענות.

ר' ישראל השיב להם במתק ובשנינות: "גדול ושלם מה
עדיף? זה מה יכיר האדם – על לחמניה קטנה ופשוטה,
אך שלימה, או על חלה גדולה וטרייה ומשובחת שחסר
ממנה חתיכה אחת? ודאי שמברכים על השלם! השלם
גם אם הוא קטן עדיף הוא על גדול חסר."

הסבא מקלם התקין עצמו על ידי לימוד המוסר להיות
אדם שלם. [עם שדיה גדול בתורה].

ומכאן נלמד שלא חשוב רק לדעת תורה, אלא לא פחות
חשוב ואפילו קודם ללימוד צריך להיות בן אדם שלם –
לברר ולתקן המעשים! ובפרט עכשיו בימי ספירת העומר
קודם מתן תורה.

שנוכח להיות כלי מפואר לקבל התורה, אמן.
מעובד מספר "מתוק האור" להרב שלמה לוינשטיין
שליט"א

1. כמובן שאין הכוונה שהאדם כל היום וחלילה ילמד רק מוסר
ולא ילמד תורה, הכוונה שיש ליתן חשיבות לתיקון המעשים
ולהתמדה בזה יחד עם לימוד התורה.

משולחן המלך

השנתיים שלמדנו יחד 'עץ חיים' עולה על כל מה
שעשיתי כל חיי!!

כל הדברים האלה כתובים בספרו של ר' עובדיה הדאיה.
לכן, זה דבר גדול שאדם 'גרוס' בוהר, ולאט לאט הוא
גם יבין וישמח בלימוד ויתעלה.

'אני מכובד לתת את המטה למלך המשיח'

היה עוד אחד שקירב מאוד את הגאולה, וקראו לו רבי
ניסים נחום מ'טריפולי'. בזמן 'מלחמת העולם השנייה'
עשה 1000 סיורי 'ווהר' עם הרבנים. הם היו במצרים,
וכשהתקרב לשם הגרמני, עשה רבי ניסים נחום כל מה
שהוא יכול להפיל אותו. אכן עשו אלף סיורי וווהר והפילו
אותו את הגרמני 'רוקל'.

הרב שרעבי אמר לנו שהוא ראה אותו בחלום את רבי
ניסים נחום ובירדו מטה. שאלו - 'מה זה המטה הזה?',
אמר לו: 'זה מטה של מלך המשיח. וכשהוא יבוא, אני
מכובד לתת לו את זה ביד'.

אמר לו הרב שרעבי למה אתה?, אמר: 'כי אני קירבתי
הרבה את הגאולה'. הלא הוא פתח ישיבות של מקובלים.
פתח ישיבה לרבי שאלו דוואק הכהן, ישיבת 'רחובות
הנהר', וגם הוא פתח לאשכנזים ישיבת 'שער השמיים'
ושילם להם טבין ותקילין לכל מי שלמד 'קבלה'. בזכותו
נתווספו הרבה שהיו לומדים 'קבלה', והוא זכה.

אני הייתי אז בחור צעיר ואמרתי לרב שרעבי שלא
סתם הראו את זה לכבודו מהשמיים. כי גם כבודו עשה
שלא תשתכח תורת הקבלה בעולם. באמת תדעו לכם
שהרב שרעבי, אם לא הוא, לא היה 'תפילות ככוונות', כי
כשנחרבה העיר העתיקה לא היה אף מקום שמתפללים
בו ככוונות. וכדי שלא תישכח התפילה הזאת, פתח פה
את הישיבה, ומאז אותו יום שנחרבה העיר העתיקה,
את אותם הרבנים שהיו שם, הוא הביא לפה, והיה לו
מי שמאסף לו כספים בשביל שהם ימשיכו להתפלל
בכוונות. וברוך השם, עד היום הזה לא נפסק התפילה
בכוונות. והיום יש בכל העולם ברוך השם.

'כל מה שעשיתי בחיים לא עזר לי כמו לימוד הקבלה'

תראו מה זה המעלה של אדם שעוסק בוהר ובקבלה. ר'
יצחק כהן היה הרב של העדה הכורדית בי-ם.

באחד הימים הוא בא לרב מרדכי שרעבי ע"ה ואמר לו
שהוא למד כל ימיו רק פשט, אך לא למד סוד. והוא זקן,
ועכשיו הולך לבית דין של מעלה וישאלו אותו אם למד
את כל חלקי התורה?, מה יענה?, ומתי כן יזכה ללמוד?.

אמר לו הרב: 'תשב פה, ותלמד'. ענה 'אבל אני לא מבין
כלום'. אמר לו הרב: 'אין דבר, רק תשמע, וזה מספיק'. ר'
יצחק עשה זאת בלי לפקפק, בתמימות וצדקות גדולים
למרות שהיה בעצמו רב גדול של העדה ה'פורדית',
ישב שנתיים ימים בישיבת המקובלים 'נהר שלום', והיו
לומדים 'עץ חיים' ו'שער הכוונות', והוא לכאורה לא
מבין.

הרב היה אומר לו 'לאט לאט תבין', ואחרי שנתיים נפטר.

אמר לנו הרב שרעבי ע"ה שר' יצחק, ארבעים יום לפני
פטירתו לא אכל כלום והיה רק שותה כדי לזכר את
עצמו. עוד סיפר הרב שרעבי ע"ה ראיתי את ר' יצחק
כהן בחלום. ואמר לי: 'כל מה שעשיתי כל החיים וזיכיתי
את הרבים ועשיתי למען העדה ולימדתי תורה, לא עזר
לי כמו שעזר לי מה שרק שמעתי' במשך שנתיים ימים
בישיבה ולא הבנתי! זה עזר לי וניקה אותי והביא אותי לן
עדן יותר מכל מה שעשיתי תורה וזיכוי הרבים!!!

שאל אותו הרב 'מה עם הגאולה?', ר' יצחק העלה
והוריד את האצבע. שאל אותו הרב 'מה הכוונה?', ענה
'זה קרוב ולא קרוב'. כך ראה בחלום.

'מעלת לימוד עץ חיים'

כשאני סיפרתי את זה פה, סיפר לי ר' יעקב הדאיה שסביו
הוא ר' שלום הדאיה ע"ה שהיה רבו של הרב שרעבי.
חמיו של ר' שלום הוא הרב לַבְטוֹן ע"ה שעלה לכאן
מ'חלאל' והיה ראש אב בית דין מקודש של 'חלאל'.

כשעלה לארץ לעת זקנותו, מטבע הדברים בא אצל פיתו
אל ביתו של חכם שלום הדאיה. אמר לו 'מה נלמד?' ענה
ר' שלום 'למדת 'עץ חיים'?', אמר 'לא. עסקתי כל הזמן
בפשטי התורה'. אמר לו: 'כדאי שנלמד את זה'.

כותב הרב שלום הדאיה - 'למדנו שנתיים עץ חיים,
ועשינו סיום'. מספר הרב מרדכי עטיה שהיה בסיום,
והגישו מעדן 'חלאל' שנקרא 'משמש'ה'. אחרי כמה
זמן נפטר הרב לַבְטוֹן. הם התנו ביניהם שמי שייפטר
קודם, יבוא ויגיד מה קורה למעלה.

בא אליו בחלום ואמר: לא יכול לדבר איתך הרבה. פעם
בחווד של הנשמות של המשפחה שלנו נפגשים...

אך תדע לך, הייתי אב בית דין מקודש, והייתי מלמד
תורה יומם ולילה ב'חלאל'. מה לא עשיתי? אך

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודס ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

אדם שלא סופר את ימי העומר אינו נקרא טהור

(ויקרא דף צ"ז ע"ב) תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבועות תמימות, למזכי לדכיותא דא בא רואה שכל אדם שלא סופר את החשבון של אלו ימי העומר שהם שבע שבועות תמימות ושלמות, דהיינו שלא יחסר אפילו יום אחד מהספירה בכדי לזכות לטהרה מאחזות הקלי'. לא אקרי טהור, ולא בכלל דטהור הוא. ולא הוא כדאי למחוי ליה חולקא באורייתא אז הוא לא נקרא טהור והוא לא בכלל ישראל הטהורים והוא לא כדאי שיהיה לו חלק בתורה כי אין טהרה זו נקנית לחצאין ולכן הוא מאבד את הטהרה של פסח ומקצת הימים שהוא ספר (רמ"ק). ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד מניה ומי שמגיע טהור ליום הזה של שבועות והוא לא חסר אפילו יום אחד מחשבון ימי העומר, כד מטי להאי ליליא, לבעי ליה למלעי באורייתא, ולאתחברא בה, וננטרא דכיו עלאה, דמטי עליה כההוא ליליא, ואתדכי אז כאשר מגיע ליל שבועות אז הוא צריך לעסוק בתורה ולהתחבר עמה ולשמור את הטהרה העליונה שבאה עליו כליל שבועות שע"כ הוא נטהר.

עיקר הלימוד בחג השבועות בתורה שבעל פה ובסודות התורה

ואוליפנא, (דף צ"ח ע"א) דאורייתא דבעי ליה למלעי כהאי ליליא, אורייתא דבעל פה, בגין דיתרבון (ס"א דיתעב) כהדא, ממבועא דנחלא עמיקא ולמדנו שהתורה שצריך לעסוק בה כליל שבועות הוא בתורה שבעל פה, דהיינו שעיקר הלימוד יהיה בתורה שבעל פה ובסודות התורה בכדי שיטהר המלכות ונשמות ישראל כאחד מכח הנביעה של הנחל העמוק שהוא יסוד דבינה. לבתר, כהאי יומא, ליתי תורה שככתב, ויתחבר (ס"א כה) בה, וישתכחון כהדא בזווגא חד לעילא ואח"כ ביום שבועות יבוא ז"א הנקרא תורה שככתב להתייחד עם המלכות הנקראת תורה שבעל פה ואז הם ימצאו כאחד ביחוד אחד למעלה. כדן מכריז עליה ואמרי ואז מכריז על אותו אדם בשמים ואומרים עליו, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי כפיד וגו' דהיינו שאומר הקב"ה שהמלכות הנקראת זאת והיא בריתי היא תשרה עליהם וכן גם רוחי שמצד הז"א שתשרה עליהם גם כן ותוכה לדברי התורה ששמותי כפיד שע"כ התקשטה המלכות לצורך הייחוד ויזכו לכך בניד ובניד בעתה ועד עולם כי חוט המשוול לא ניתק (רמ"ק).

חסידים הראשונים היו עוסקים בתורה כל ליל שבועות

ועל דא, חסיד קדמאי לא הוו גיימי כהאי ליליא,

סוד הטבילה לאחר הלימוד בליל שבועות

תא חזי, חברייא מתקני כהאי ליליא תכשיטה לכלה, ומעטרי לה בעטרתא, לגבי מלכא בא וראה שע"י לימוד התורה כזה הלילה אז החברים מתקנים את תיקוני תכשיטי הכלה שהיא השכינה והם מעטרים אותה בעטרותיה שהם המוחין לצורך הייחוד לגבי המלך ז"א. ומאן מתקין ליה למלכא, כהאי ליליא, לאשתכחא בה בכלה, לאזדווגא בה במטרוניתא ומי מתקן את המלך ז"א באותו הלילה בכדי שימצא ביחד עם המלכה שהיא השכינה וייתייחד עם המלכה בבוקר. נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין, אימא עלאה אלא הוא הנגד הקדוש והעמוק מכל הנהרות שהוא הכינה הנקראת אותו העליונה כי היא מעטרת את ז"א במוחין ומכילה אותו אל הייחוד. נהרא הוא דכתיב וזהו מש"כ בפסוק, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו' בעטרה שעטרה לו אמו. לבתר דאתקנת ליה למלכא, ואעטרת ליה, אתיית לדכאה לה למטרוניתא, ולאינון דמשתכחי נבה ואחרי שהכילה מתקן את המלך ז"א ומעטרת אותו בשפע המוחין אז היא באה לטהר את המלכות מאחזות החיצונים, והוא סוד הטבילה שנעשה כליל שבועות וכן היא מטהרת את אלו החברים הנמצאים עמה ועוסקים בתיקונה.

משל למלך שהשיא את בנו יחידו

למלכא דתתן ליה בר יחידא, אתא לזווגא ליה במטרוניתא עלאה והוא משל למלך שהיה לו בן יחיד והוא בא להשיא אותו עם מלכה עליונה וחשובה, דהיינו שלמלך החכמה היה בו שהוא ז"א והוא השיאו עם השכינה, מאי עבדת אמיה כל כההוא ליליא, עאלת לבי גניזתא, אפיקת עטרא עלאה, בשבעין (דף צ"ח ע"ב) אבני יקר סתרנהא, ואעטרת ליה ומה עשתה אמו, כל אותו ליל הנישואין היא נכנסה לבית נביה והיא הוציאה משם עטרה עליונה ויקרה שקבועים סביבה שבועים אבנים יקרות ובה היא עטרה אותו. אפיקת לבושין דמילת ואלבשת ליה, ואתקנת ליה בתקוני דמלכין וכן היא הוציאה בגדים של משי והלבישה אותו והיא תיקנה אותו בתיקוני המלכים.

המלכה מכילה את הכלה ונעורתיה לקבלת היחוד עם בן המלך

לבתר עאלת לבי כלה, חמאת עולימתהא, דקא מתקני עטרהא, ולבושהא, ותכשיטהא, לתקנא לה ואח"כ נכנסה אמו לבית הכלה והיא ראתה את נעורתיה שהם מכילות את העטרות והלבושים והתכשיטים בכדי לקשט אותה, דהיינו שהכילה ראתה את הצדיקים שע"י התורה הם מתקנים ומקשטים את פרצוף המלכות ומעטרים

והיו לעאן באורייתא ולכן חסידים הראשונים לא היו יושנים באותו הלילה של ליל שבועות והם היו עוסקים בתורה כל הלילה, ואמרי, ניתי לאחסנא דהתא קדישא, לו, ולבנו, בתרין עלמין והיו אומרים שנבוא לרשת את ירושת התורה שהיא קדושה לנו ולבנינו בשני העולמות, דהיינו בעולם הזה ובעולם הבא. וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עליה, ואתייא לאזדווגא ביה במלכא, ותדווייהו מתעטרי על רישיהו, דאינון דזכאן להכי ובאותו הלילה המלכות הנקראת כנסת ישראל היא מתעטרת וטורה עליהם ואח"כ בכרך בתפלת מוסף היא באה להתייחד עם המלך ז"א ואז שתיים שהם ז"א ומתעטרים במוחין מהז"א ואז הם שורים על ראשם של אלו הזוכים לכך ע"י שהם עסקו כל הלילה בתורה.

אשרי חלקם של החברים שיודעים לתקן תיקוני השכינה

רבי שמעון הכי אמר, בשעתא דמתכנשי חברייא כהאי ליליא לגביה, ניתי לתקנא תכשיטי כל הורשב"י היה אומר בשעה שהיו מתכנסים אצלו כל החברים באותו הלילה שנבא לתקן את תכשיטי הכלה שהיא השכינה, בגין דתשתכח למחר בתכשיטה, ותקונהא, לגבי מלכא כקא יאות בכדי שהיא תמצא למחר בעת הייחוד בתכשיטה ותיקונה אל המלך ז"א כדאי, דהיינו שצריך לכוון ככ"ד צירופי אר"י בסיום כל ספר מכ"ד ספרים והם התכשיטים של השכינה. זכא חולקיהו דחברייא, כד יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקין תכשיטה, ואנהיר עטרהא, ושוי תקונהא אשרי חלקם של החברים הקדושים שכאשר ישאל המלך ז"א את המלכה שהיא השכינה מי תיקן את תכשיטיה ומי האיר את עטרת המוחין ומי שם עליה את תיקונה שהוא תיקון השכינה עצמה שהיא מתאחדת בענפיה (רמ"ק). ולית לך בעלמא, מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה, אלא חברייא, זכא חולקיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי והרי אין לך בכל העולם מי שיוודע לתקן את תכשיטי הכלה שהיא השכינה אלא רק החברים הקדושים שהם בעלי קבלה הנקראים בנים בסוד האצילות והם הממשיכים את כל תיקוני המלכות ולכן אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

זוהר על הפרשה

ואם תאמר שבאמת למה כתוב בתורה תספרו חמישים יום והלא אנו סופרים רק מ"ט יום. **הד שמיניא איהו, ועלמא אסתמיך עליה. ובההוא יומא דחמישין, אתגליא טמיא, ואתפסיא** (נ"א ואשתכח) **ביה אלא יום אחד הוא כנגד הכתר המתגלה בשבועות והוא נסתר ונעלם והעולם נסמך עליו וכאותו יום החמישים שהוא שבועות מתגלה הכתר הנעלם ונמצא בו (ניצוצי אורות). כמלכא דאתי לבי שושביניה, ואשתכח תמן, אוף חכא יומא דחמישין, והא אוקימנא דנא דא** והוא כמלך המגיע לבית אהבו ונמצא שם וכן כאן ביום החמישים שהוא שבועות מתגלה הכתר הנעלם ומאיר בו והרי ביארנו סוד זה.

חלקם של אלו העוסקים בתורה שהם יודעים את דרכי המלך הקדוש שהם סודות התורה וכל רצונם הוא בתורה שבוה הם מייחדים את זו"ר, **עלייהו כתיב** ועליהם נאמר (תהלים צא) **כי בי חשק ואפלטוהו** דהיינו שע"י חשק לימוד התורה אני אציל אותם. **וכתיב** וכן נאמר עליהם עוד **אחלצהו ואכבהו** דהיינו שאני אצילם וידבה את כבודם כמש"כ אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד.

אותו באורות פנימיים ומקפים. **אמרה לון, הא אתקנת בי טבילה, אתר דמיין נבעין, וכל דיוחין ובוסמין סוחרני אינון מיין, לדכאה לקלתי** ואמרה להם המלכה הרי תיקנתי בית טבילה שהוא מקום של מים נובעים שכל הריחות הטובים והבשמים נמצאים סביבות המים בכדי לטהר את כלתו, **ליתי כלתי, מטרוניתא דברי, ועולימתהא, ויתדכון בנהא אתר דאתקנת בנהא** **בי טבילה, דמיין נבעין דעמי** ולכן תבא כלתי שהיא מלכת בני יחד עם נערוותיה בכדי שיטהרו את עצמם באותו המקום שהכנתי ובאותו בית הטבילה של המים הנובעים שנמצאים אצלי, דהיינו שיטהרו את עצמם מאחזות הדיצונים במקוה העליון שהוא בסוד חמישים שערי בינה שהם סוד באר מים חיים. **לכתר תקינו לה בתכשיטה, אלבישו לה לבושהא, אעטרו לה בעטרנהא** ואח"כ תקשטו את כלתי בתכשיטה ותלבישו אותה בלבושה ותעטרו אותה בעטרוותיה, וסוד הדבר כי אין המלכות מתקשטת מעט מעט אלא במשך הלילה הצדיקים מכינים את תכשיטה ואחד הטבילה היא לובשת את כל תכשיטה בכת אחת (רמ"ק). **למחר כך ייתי ברי לאזונוא במטרוניתא, יתקין היכלא לכלהו, וישתכח מדוריה בכו כחךא** ולמחר שיבוא בני דלתייחד עם המלכה אז הוא יתקן ויכין היכל לכולם, בסוד הר הבית וירושלים וישראל ואז ימצא משכנו עמכם כאחד.

מצות חג השבועות לאחר ספירת העומר

פקודא (ל"ג) בטר דא, למעבד חג שבועות, דכתיב המצוה לאחר ספירת העומר לעשות את חג השבועות שכתוב בפסוק, **ועשית חג שבועות ליהוה אלהיך. ומש"כ שבועות פירושו: על דעאלו ישראל לדנא דחמישין יומין, דאינון שבועה שבועות** כי נגסנו בו ישראל לכינה שהוא סוד החמישים ימים שהם שבועה שבועות, ושבועות הוא מורה על יום אחד שכל השבועות כלולים בתוכו (רמ"ק), **ובקרבנא דעמר, אתבטל יצר הרע, דערקת מאשת חיל** וע"י קרבן העומר והספירה התבטל היצר הרע שהיא האשת זנונים הבורחת מהשכינה שהיא אשת חיל ועי"כ נטהרים ישראל, **וכך תמן לא אתקריב, מתדבקין ישראל בקודשא בריך הוא, ואתבטל מעילא ומתתא** ובגלל שהיא לא מתקרבת את המלכות הנקראת אשת חיל אז מתדבקים ישראל בקב"ה ואז מתבטלת אחיזת הקלי' למעלה במלכות ומישראל למטה.

חג שבועות נקרא עצרת משום שיש בו ביטול ליצר הרע

ובגין כך אקרי בגוונא דא עצרת, דאית ביה בטול יצר הרע ומשום כך נקרא שבועות עצרת כי אז נעצר ונכדל הרע מהקדושה ואז יש בו ביטול היצר הרע והקלי'. **ועל דא לא כתיב ביה חטאת, כשאר זמנין, דכתיב בהו חטאת** (לילה) ולכן לא נאמר בקרבן מוסף של שבועות חטאת כמו בקרבנות המוסף של שאר המועדים בגלל שבשבועות מתבטל היצר הרע הנקרא חטאת. **ובגין כל נהורין אתבטלו לאשת חיל, ובגין כך עצרת** ואז כל האורות העליונים מתכנסים במלכות הנקראת אשת חיל ומשום כך הוא נקרא עצרת כי המלכות עוצרת וכוונסת בתוכה את שפע האורות ואין הדיצונים מעכבים בדבר.

מדוע לא נזכרים את ההלל בשאר ימי הפסח

(רע"א מדימנא) **וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' (ויקרא כ"ג) פקודא דא, לספור ספירת העמר, הא אוקימנא** שהמצוה הזאת היא לספור את העומר כמו שלמדנו, **ודנא דא, ישראל, אף על גב דאתדכו למעבד פסחא, ונפקו ממסאבן, לא הוו שלמין ודכין כדקא חזי** וסוד הדבר כי אפילו שיצאו בני ישראל ממצרים והם נטהרו בכדי לעשות את מצות קרבן פסח, מאחר שהם יצאו מאחזות כוחות הטומאה של הקלי', מכל מקום הם לא היו בשלימות וטהרה כראוי, מאחר שהם נאחו רק במלכות ולא בו"א ובכינה (רמ"ק). **ועל דא, לאו חלל גמור ביומי דפסחא, דער כען לא אשתלימו כדקא יאות** ולכן לא נזכרים את ההלל בשאר ימי הפסח כמו ביום הראשון מאחר שהם עדין לא נשלמו כראוי.

ביום החמישים בחג השבועות מתגלה הכתר הנעלם

ואלין חמישין, תשע וארבעין אינון, כלל אנפי אוזייתא, דהא ביומא דחמישין, איהו דנא דאורייתא ממש ומש"כ בתורה תספרו חמישים יום באמת הם מ"ט יום שהם כנגד הכלל של התורה הנדרשת כמ"ט פנים, אבל חסן החמישים הוא כולל את כולם והיום החמישים הוא סוד ושורש התורה כמש"כ שהוא מעל המ"ט פנים שנדרשת בהם התורה. **ואלין אינון חמישין יומין, דביה שמיטה ויובלא** והם חמישים ימים כנגד שבע שמיטות שהם מ"ט שנים ושנת יובל אחת שהיא שנת החמישים. **ואי תימא, חמישין, תשע וארבעין אינון**

החברים המתקנים את השכינה נקראים פועלי צדק

כך מלכא קדישא ומטרוניתא, ותכרייא, כהאי גוונא וכך הנמשל הוא במלך הקדוש ז"א והמלכה שהיא השכינה והחברים העוסקים בתיקון השכינה ע"י עסק התורה כליל שבועות שהם כדוגמת זה, **ואימא עלאה דמתקנת כלא** והכינה שהיא האמא העליונה היא מתקנת את כולם ע"י שהיא מתקנת את זו"ר ואורה חופה על הצדיקים העוסקים בתיקונה (רמ"ק). **אשתכח דמלכא עלאה, ומטרוניתא, ותכרייא, מדוריהון כחךא, ולא מתפרשין לעלמין** ואז נמצא שהמלך העליון ז"א והמלכה שהיא השכינה והחברים משכנם הוא אחד ואינם נפרדים זה מזה לעולמים. **דנא הוא דכתיב** וזהו מש"כ בפסוק, (תהלים טו) **יהוה מי גבור באהלך וגו', הולך תמים ופועל צדק, מאן הוא פועל צדק** מי הוא הנקרא פועל צדק. **אלא, אלין אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטה, בלבושהא, בעטרהא. וכל חר, פועל צדק אקרי** אלא הם החברים המתקנים את השכינה כליל שבועות בתכשיטה ובלבושה ובעטרוותיה וכל אחד נקרא פועל צדק כי הם מתקנים את כל פדיון המלכות הנקראת צדק.

אשרי חלקם של העוסקים בתורה ויודעים את סודותיה

אמר רבי חייא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע מלין אלין דיי אמר רבי חייא שאילו לא זכיתי בעולם לשמוע רק את הדברים האלו היה די לי בזה, וזכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, דרעווא דלהון באורייתא אשרי

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבי יחזקאל הכהן צוק"ל

איש הרשב"י

סיפר מורנו הרב שליט"א על
דוד נוסף שהיה מהמשפחה של
אימו של אביו המקובל ר' שלום
שמואל צוק"ל שקראו לו חכם
יחזקאל הכהן. "ידוע לנו ממקורות
מהימנים על חסידותו של חכם
יחזקאל שהייתה נפלאה ועצומה עד
מאוד. מיום עומדו על דעתו לא הילך ד'
אמות ללא תורה ותפילה ולא הגביה עיניו אלא
לשמים.

ר' יחזקאל עלה גם הוא מיזר שבפרס
והשתקע עם משפחתו בצפת. הוא
קבע את ישיבתו ומקום משכנו
בציון הרשב"י ואף דאג לריצוף
בכניסה לציון. התמדתו הייתה
מבהילה ופעם בשנה בלבד, בערב
פסח היה אורז מטלטליו ושכב
לכיתו. ומקובל וידוע עליו הסיפור
שניטל ממנו מאור עיניו, ולאחר ככיות
וקריאת מזמורי תהילים על קברו של הרשב"י,
שבה אליו ראייתו בדרך נס.

המקובל הקדוש רבי אברהם עדס אשר

הכיר
סיפר
לכני

שרפי קודש

רבי חיים דילהרזה צוק"ל

רבי חיים דילהרזה צוק"ל היה מגדולי המקובלים,
ותלמיד-חבר של הרש"ש. ר' שאול מולכו, אב בית
הדין של 'סלונקי', נתן לו מכתב הסכמה על ספרו
"תורת חכם", בו כתב, "כל דבריו כנחלי אש, מפיו
לפידים יהלכון זיקוקין יהלכון. דמי האי בר נש
לבר א-להין". הרב דילהרזה היה צאצא למשפחה
ממגורשי ספרד, ושם משפחתו דומם בסופי תיבותיו
לשם הוי"ה- ד', לה, רו, זה.

רבי חיים קבע את מושבו בישיבת "בית א-ל",
וכשבא הרש"ש, התחבר אליו ויחד היו ממתיקים
סוד. רבינו חיים פלאגי כותב בספרו "תורת חיים"
בפרשת תצווה, וכך סיפר גם רבי יהושע שרבאני
- שטרם שנפטר האריז"ל, הוא אמר לתלמידיו
כי עתיד הוא לחזור עוד פעם. וכתב שם רבי
חיים פלאגי, שרבינו האר"י זה הרש"ש, ורבי
חיים דילהרזה זה רבי חיים ויטאל זיע"א. לא זו
בלבד, אלא גם רשב"י ותלמידיו, הם רבינו האר"י
ותלמידיו, ורבינו האר"י ותלמידיו, הם הרש"ש
ותלמידיו.

לכן כתב רבי חיים דילהרזה את ספר "תורת חכם",
ש"חכם" בגימטריא "חיים".

שבת בגן עדן

סיפר מורנו הרב שליט"א, שפעם אמר לו רבי יצחק
כדורי זי"ע, שראה חוברת אחת שכתוב בה, שרבי
חיים דילהרזה והרש"ש עשו יחד שבת בגן עדן
וחזרו. כלומר, הגוף שלהם היה רוחני, כי גוף גשמי

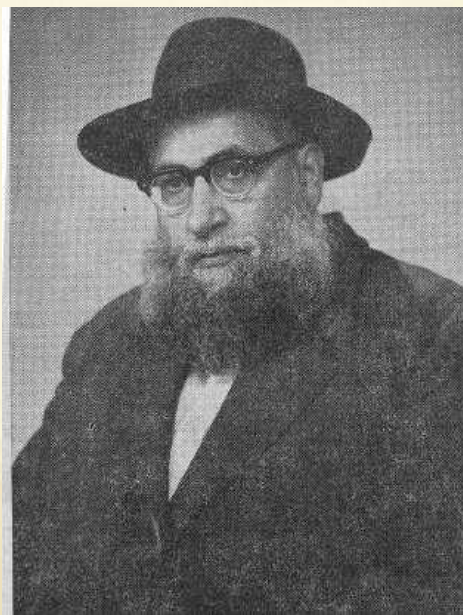

רבי יחזקאל הכהן

משפחתו שהוא מעיד על חכם יחזקאל שהינו
מראשי המקובלים ובעל רוח הקודש.

נחש בקבר הרשב"י

מעשה פטירתו המפעים מופיע
בכמה ספרים: "כאוות היום היה
חכם יחזקאל חזק ובריא ובעוד כוחו
באיבו קרא לחכמי צפת ומסר להם
את צואתו באומרו שגמר את תיקונו
בעולם. לתמיהתם השיב שנחש
עבר בקבר הרשב"י וכשניסה
לגרשו הודיעו רשב"י שהנחש רמז
למיתתו, וכך היה שנגזר עוד כאותו
היום ועלה לשמי מדומים כשהוא
זוכה בבנו חכם ציון אשר עמד
בראש העדה הספרדית בצפת. והיה
בעל ישרות וחכמה נפלאה והעמיד
תלמידים הרבה בעיר הקודש צפת
לפני חורבנה."

ציון רבי חיים דדי לה רוזה

הרב הדאיה זצ"ל ואמר, "כבודו יצאה, אני חי טוב עם אשתי, אך רוצה להתגרש, כי אנחנו נשואים יותר מעשר שנים ועדיין אין לנו ילדים. דיברתי על כך עם אשתי, והיא מסכימה. כבודו יברך אותי שאני אצליח".

אמר לו הרב, "לא! אל תתגרש! השנה יהיה לך ילדים!"

"אם הרב אומר לי כך, הגיב הסנדלר ואמר, 'אז אני לא מתגרש'."

באותה שנה נולד לו בן, וקרא שמו ר' חיים דוד הלוי, לימים נתמנה לרבה הראשי של ת"א. כל זה מהברכה של הרב.

צדיק גוזר והקב"ה מקיים

סיפר לי הנכד שלו, רבי יעקב הדאיה, שכאשר היה ילד בגיל חמש הוא לא הרגיש טוב ולקחו אותו לבית החולים הצרפתי, שם היו מאשפים חולים שאין להם כל כך תקווה. היו לוקחים את הילדים ועושים להם קרחת כדי שלא יהיו כינים. אמא של ר' יעקב ביקשה שלא יעשו לו ככה, כי היה לו שער תלתלים ורצתה שישאר לו שיער.

הרופא ענה לה: לשם מה את צריכה שישארו לו השערות? הרי אין לו אפילו חודש אחד לחיות!"

האמא הגיעה בדמעות אל ביתו של הסבא, רבי שלום, וסיפרה לו בככי את דברי הרופא. אמר חכם שלום: אני בא כעת אל בית החולים! הגיע לשם ועמד עשרים דקות ליד המיטה, ואז אמר לנכד: "בוא!" ולקח אותו הביתה, שק כבר היה בריא ושלם.

שנתיים שעלו על כולנה

כשעלה לארץ חמיו של הרב הדאיה, שהיה ראש ואב"ד בית הדין של 'תל אב' ובנו של ר' יצחק לפטון, הוא היה כבר זקן.

"מה נלמד?" שאל אותו חמיו. "נלמד 'עץ חיים', ענה לו הרב הדאיה.

"אני אף פעם לא למדתי לימוד זה", אמר חמיו.

"בוא נלמד, וה' יעזור", הציע הרב הדאיה.

הם למדו ביחד "עץ חיים", וסיכמו ביניהם, שמי שילך קודם לעולמו, יבוא ויגיד לחברו מה קורה למעלה.

מטבע הדברים, חמיו נפטר קודם. ואכן, הוא בא אליו בחלום ואמר לו, "מכל התורה שלמדתי ולימדתי כל ימי חיי, השנתיים האלה שלמדנו ביחד 'עץ חיים' עלו על הכל!".

לא יכול ללכת לך עזר ולחזור. פלא פלאות.

עוד מסופר שהרש"ש, ה'זורת חכם' והחיד"א הסתגרו במשך שלושה ימים, ורצו להביא את הגאולה. הם עשו צום ותענית, אך משמיים אמרו להם, "אם לא תיפרדו עכשיו, העולם ישוב לתוהו ובוהו!"

ואז, הגאון חיד"א קיבל על עצמו גלות, הרש"ש נפטר באותה שנה, ואילו רבי חיים דילהרזזה המשיך קצת את ישיבת "בית א-ל" ועמד בראשה, ואחרי תשע שנים נפטר. "עילת העילות וסיבת הסיבות", הוא אשר התחולל בעולם עם הרבנים הגדולים הללו, שהיו כולם דומים למלאכים. זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אחינו.

רבי שלום הדאיה

ראש ישיבת בית א-ל

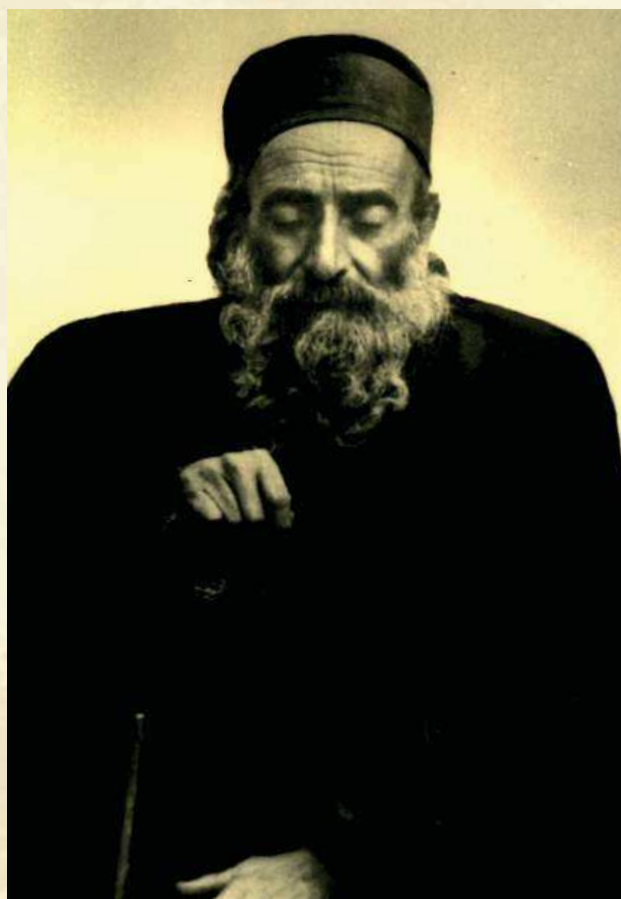
חכם שלום הדאיה זצ"ל היה ראש ישיבת בית אל בעיר העתיקה, והיה רבו של ר' מרדכי שרעבי. רבי שלום היה יתום, ולאמו לא היה כסף לפרנסו. כך, בגיל שבע, יצא כבר לעבוד. (בספרת יוסף היו גם בחורים שלווהיהם לא היה כסף לפרנסם.) ראה אותו הרב של קהילת חלאב, אמר לו: שב תלמד, ואני אשלם עליך כל מה שצריך. כאשר ראה רב הקהילה שרבי שלום הבחור עולה ומתעלה, והוא צנוע ועניו ובעל מידות נעלות, לקחו חתך לבת שלו, וכשגדל נעשה גאון גדול בפשט ובקבלה.

למה קבע את מגוריו בשכונת אוהל משה

כשנחרבה ישיבת 'פורת יוסף' בעיר העתיקה, עזבו כל החכמים ועברו באו לגור בדירה שנתנו להם בשכונת הכוכרים, סמוך לישיבת "דחובות הנהר". בשונה מרעיו וידידיו, בחר חכם שלום הדאיה זצ"ל ללכת לגור בשכונת "אוהל משה". שאלו אותו חבריו, "מדוע אינך בא לגור איתנו?" ענה להם רבי שלום, "פה טוב לי. היות ואין אני מבית את שפת האספליזנות ובשכונה ספרדית זו מדברים באספליזנות ממילא, לא אשמע ולא אדבר לשון הרע. לא אני ולא בני "

התחלקו במשכורת

חכם מרדכי שרעבי זצ"ל למד אצל חכם שלום הדאיה זצ"ל בישיבת "בית א-ל" בשעות הבוקר, ואילו אחוה"צ, השניים היו לומדים יחד בבית הכנסת של הכוכרים. אחרי שבועיים שלמדו שם, באו הגבאים לרב שרעבי ואמרו לו, שאין להם תקציב לממן אותו. הקופה קטנה, ואין מספיק כסף.

רבי שלום הדאיה

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

סי' שי"ט - הלכות בורר

גדולה לצורך אורחים גם שידוע שאין הכל יאכל ?

בשור"ת רב פעלים (ח"א או"ח סו"ס יב) כתב שמותר מפני כבוד האורחים, וכ"כ הכה"ח (סי' שיט אות לו), והגרשז"א (שש"כ פ"ג הע' קטו), ובמנוח"א (ח"ב פ"ז סעי' יט), כיון שכוונתו היא לאלתר שכרגע יהיה כבוד לאורחים שמגישים לפנייהם כמות מכובדת הוי הנאה מידית, וכן דעת האור"ח (ח"ב פל"א אות ג), ושעמו משום שכל כוונתו הוא ליזיף ולא כדי לברור ולאחר זמן, ומצינו שמותר לברור פרחים כדי להניחם על השולחן משום יזיף ואין איסור של בורר,

אמנם כתב בחזו"ע (עמ' קפה - קפו) שאין להקל לברור יותר מכשיעור שיאכלו האורחים, אלא יברור רק כשיעור, וכל שבבור יותר הוי כבורר לסעודה אחרת.

האם מותר להשתמש במלחיה שיש בה אורז ?

מלחיה שנתנו בה מלח ואורז כדי שממלח לא יתגבש מהלחות וכששופך מלח רק המלח יוצא והאורז נשאר במלחיה כתבו האחרונים להקל בזה משום שהוא לא דרך ברירה אלא דרך אכילה (מנוחת אהבה ח"ב עמ' רנה סעי' מ, וחזו"ע שבת ח"ד עמ' רטז)

האם מותר להפריד ירקות מהמרק ע"י שמצמיד את המצקת לדופני הסיר בכדי שישארו הירקות במצקת והמרק יזוב חזרה לסיר ?

כתבו האחרונים להקל בכך משום שאין המוצק והנוזל נחשבים מעורבים זה בזה ועוד שאין המצקת נועדת לברירה [א"כ הוא לא כלי המיוחד לברירה שאסור לברור בו] (מעשה השבת עמ' כג)

אמנם יש להעיר שאם הוא בורר חתיכות קטנות שהם נחשבות שהם כן מעורבים עם המרק [וכמו שכתבו האחרונים לענין תירס המעורב במים שלו שאסור לברור משום שהוא נחשב מעורב עם המים] אין לברור אותם מן המרק.

האם מותר להוציא את הגרעין של הזית ע"י מכשיר ?

לדעת האור"ח (ח"ב פל"א אות יב) אסור כיון שפעולה זו נחשבת ברירה בכלי אמנם דעת הגרע"י (מעשה השבת עמ' קה) מקל בזה

האם מותר לסחוט לימון ע"ג ידו כך שהגרעינים ישארו בידו והמיץ ישפך לתוך הסלט ?

כתבו האחרונים שיש לאסור משום בורר אלא אם רוצה יסחט את הלימון לתוך הסלט ללא ברירת הגרעינים ולענין הוצאת הגרעינים לאחר מכן מהסלט גם יש לאסור משום בורר פסולת מאוכל א"כ יקח בידו עם הגרעינים מעט מהסלט שבכך הוא בורר אוכל מאוכל. (חזו"ע ח"ד עמ' רלו)

באיזה אופן יש איסור בורר ובאיזה אופן אין איסור ?

אין איסור ברירה נוהג אלא שני מיני מאכלים מעורבים או כשיש שם אוכל ופסולת אבל במין אחד של אוכל אין איסור ברירה

וכן אם כל אחד ניכר בפני עצמו כגון שיש מרק עם תפוחי אדמה אין איסור להוציא את התפוח"א כיון שהוא ניכר ולא מעורב עם המרק וכן מלפפון חמוץ מותר לברור אותו מהמים שלו כיון שכל אחד ניכר בפני עצמו

ולענין טונה שצף על גביו שמן מותר להוציא רק את השמן שצף ולא את השמן שמעורב עם הטונה כיון שמה שמעורב אינו ניכר בפני עצמו

אמנם כתבו האחרונים לענין תירס שמעורב עם המים שלו שאין לברור את התירס מהמים כיון שהם קטנים הם לא נחשבים כניכרים בפני עצמן כמו השמן המעורב עם הטונה שאין לברור אותו

האם מותר לברור אוכל מתוך פסולת בכמות

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הרין
בעניני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

ללמד את הגוי לקח מותר?

שאלה: ראובן חזין ספות מנגר גוי, לאחר כמה ימים שלח הנגר את הספות עם הובלה לביתו של ראובן, המוביל העלה את הספות לבית, וראובן שילם לו כנגדם את המחיר שקבע עם הנגר, לאחר שיצא המוביל הסיר ראובן את הגיליונים מעל הספות וגילה שספות אלו פטמות וגם אינם כצבע וכמידה שהזמין, כשהתקשר אל הנגר שאל הנגר לראובן האם המוביל עדין אצלו, וכששמע שכבר נסע לדרכו, מיד ניתק את השיחה, לאחר כמה ימים שמנסה ראובן להתקשר אליו והנגר לא עונה הכין ראובן שהנגר לא מעוניין להחזיר לו את כספו והחליט לנקום בו. התקשר ראובן אל הנגר מטלפון אחר, הנגר כמובן מיד ענה, וראובן עשה את קולו כאיש זקן וביקש לחזין שתי ספות, אחת לבנו המתגורר באילת והשניה לביתו המתגוררת בהרצליה, ראובן גם ביקש את הספות כמידות משונות וכצבע כותם כדי שאף אחד לא יקנה אחר כך את הספות, הנגר נקב בסכום גבוה וראובן הודיע לו שיקבל את כספו כשיגיעו הספות לכתובות שמסר לו, אחר שהנגר הכין את הספות ושלח אותם עם המוביל התברר לו שאין שם אף אחד שהזמין את הספות, עתה התעורר ראובן לשאול האם חייב הוא לנגר כסף על ההפסד הגדול שגרם לו.

תשובה: מדיני ממונות אין לחייב את ראובן, אך איסור גדול עשה בזה כמה שגרם חילול ה' **הנימוק:** נחלקו הפוסקים האם המזיק את הגוי חייב בתשלומים, יד ובשו"ת דברי מלכ"אל (ח' א' סי' ל') ובתשובות והנהגות (ח' א' סי' תתכ"ד) כתבו להוכיח מדברי התוס' בב' א' דף ו' ד' רע"ה שהמזיק גוי פטור מלשלם ע"ש. מאידך החזו"א (ב' א' סימן י' סק' ז') הוכיח מתשובת הרא"ש (כלל קא"ס ז') שהמזיק גוי חייב לשלם, (ובעל משפט ח' א' סימן מ' דחה הראיה ע"ש), ומדברי השבט הלוי (ח' א' סי' נג) נראה גם שמחמיר בזה. ועכ"פ אפשר שגם המחמירים יקלו אם לא חזיקו בדינים וכנידו ז' שרק גרם לו הדין, אך כל זה מדיני ממונות, אבל על ראובן לעשות תשובה על כך שעשה חילול ה' גדול ואכמ"ל בזה.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רוח
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרן
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

מסירות נפש

בא אליהו ועמד על פתח המערה וקרא: מי יודיע לכן יוחאי שמת הקיסר ונתבטלה הגזירה. יצאו וראו אנשים שחורשים וזורעים אמר: מניחים חי עולם ועוסקים בחיי שעה? כל מקום שנותנים עיניהם מיד נשרף, יצתה כת קול ואמרה להם: להחריב את עולמי יצאתם, חזרו למערכתכם, חזרו וישבו עוד י"ב חודש, אמרו: משפטרשעים בנהיגים י"ב חודש, יצתה כת קול ואמרה: צאו ממערכתכם, יצאו כל היכא שהיה מכה ר' אלעזר, היה מרפא ר' שמעון. אמר לו בני די לעולם אני ואתה וכו'. שמע ר' פנחס בן יאיר חותנו ויצא לקראתו ולקחו לכית המרחץ, והיה מתקן ומחליק בשדרו, ראו שכל בשדרו סדקים ובקעים מחמת החול. והיה בוכה והדמעות היו נושרות ונופלות על הפצעים של רשב"י והיו מכאיבות לו. **אמר רפב"י: "אוי לי שראיתין בכך", אמר לו: "אשריך שראיתני בכך שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאתני בי כך". שבתחילה**

שהיה מקשה רשב"י קושיא היה מתרץ אותה רפב"י בתריסר תירוצים, לבסוף כשהיה מקשה רפב"י קושיא היה מתרץ אותה רשב"י בעשרים וארבע תירוצים. אמר הואיל ואתרשח לי נס אתקן להם דבר, חד אמר מטבע תיקן להם, שמואל אמר שווקים תיקן להם, ור' יוחנן אמר מרחצאות תיקן להם וכו'... יצא לשוק וראה ליהודה בן גרים אמר עדיין יש לזה בעולם? נח בו עיניו ועשהו גל של עצמות. (שבת לג:) **רשב"י מייחדי סגולה שעליו נאמר "תורתו אומנותו", זכה להוריד לעולם את ספר הווהר שעליו נאמר בגין דא יפקון מן גלותא ברחמי** (בזכות ספר זה יצאו מהגלות ברחמים). ולא בכדי זכה לכך, רשב"י מסר נפשו עבור התורה, י"ג שנים בתוך מערה שריו בתוך עפר עד שבשרו נעשה בקעים בקעים, בצער ובדוחק. מסירות נפש שכזאת לתורה קשרה והפכה אותו לחלק בלתי נפרד ממנה. אדם שלומד בניהותא ללא קשיים הוא והתורה הרי הם כשני חלקים נפרדים שנמצאים יחדו, אבל כשלומדים במסירות נפש שכזאת נעשה כחלק בלתי נפרד מהתורה כדבר אחד, הוא כביכול נמצא בתוכה שהרי מסר את עצמו עליה. (כשמסירים נפש עבור דבר, בנתינה זו כביכול מעביר את עצמותו לדבר, ונמצא כחלק אחד עמו). ניקנור מסר נפשו עבור דלות בית

פירש"י אמר לו רשב"י ומי בסכנה הלא העגל ומה לך בכך - רשב"י רוצה ללמוד תורה בכל מחיר ומוכן אף לקבל על עצמו סבל של ייסורי המלכות עבורה. וכך קרה והמלכות דרשה אותו ונאלץ לברוח להיות במערה י"ג שנה - אכן תכלית הבריאה היא לצורך העוה"ב, בראתי יצר הרע בראתי תורה תכלין אם יש תורה יש גם את הכוח והיכולת לעמוד בכל הצרות ואם יש את היכולת ראויה הוא לעמוד ולהתנסות כדי לזכות.

רשב"י הכיר את כוחותיו ידע שמסוגל הוא לעמוד ביסורי המלכות למען התורה ממילא זכה ומסר נפשו י"ג שנה בתוך המערה עד שהפך את עצמו לחפצא של תורה בחינה של "אם לא ראיתני בכך לא מצאתני בי כך". כשאדם מכיר את כוחותיו ראויה לו לנצלם למען התכלית כדי לזכות כי זה כל האדם. וכן מצינו אצל רחל בת כלבא שבוע, כשהתחתנה עם רבי עקיבא קיבלה על עצמה להיות מודרת הנאה מאביה ולהתנסות ביסורי העוני במשך זמן כה רב כדי להפוך את בעלה לגדול בישראל. אם יש בכוחה ראויה לה להתנסות בניסיון זה כדי לזכות ל"שלי ושלכם שלה הוא". (כתובות סב:) רבי עקיבא אמר: "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה אפילו נוטל את נפשך". ר"ע ידע שיש בכוחו לעמוד בניסיון זה של קידוש ה', ולכן ראויה הוא להתנסות ולמות על קידוש ה' ולמסור נפשו. אם יש בכוחו כדאי הוא כדי לזכות ל"אשריך ר"ע שיצאה נשמתך באחד". (ברכות סא:) כשחלקו יעקב ועשו בעולמות עשו לקח את העוה"ז, ויעקב בחר את העוה"ב כלומר שהיה מוכן לסבול יסורי העוה"ז לצורך התכלית (עין ילקוט שמעוני בראשית על הפסוק ויתרצצו הבנים בקרבה).

תכלית האדם זה התורה העולם הבא, העולם הזה הוא האמצעי והפרוודור בלבד. מי שמסוגל להתנסות לעמול לטרוח ולמסור עצמו למען התכלית להיות כחלק אחד מהתכלית אשריו וזהו רשב"י וכן העיד עליו הפייטן "נעשה אדם נאמר בעבורך", כלומר רבי שמעון בר יוחאי ניצל את העולם הזה ניצל את הבריאה למען התכלית על כן זכה לאשריך נמשחת שמן ששון מחברך. ולכן לא מפליא שזכה יום ל"ג בעומר שכל תפוצת ישראל קטנים וגדולים חוגגים כאחד בשמחה אדירה במדורות וריקודים.

המקדש כדאיתא ביומא (לח), הפך להיות חלק מהם, הוא עצמו היה בתוך. משום כך יש לומר כשהעשירו החליפו את כל דלות בית המקדש לשל זהב מלבד אלו שהן עדיפות מזהב, מפני שעשויות מתוך מסירות נפש. איתא בבראשית (לז, ב') "וישב יעקב ופירש" "ביקש יעקב לישב בשלוח קפץ עליו רוגזו של יוסף" ליעקב אסור לישב בשלוח, מדוע לא? מדוע אברהם ויצחק אפשר להם לישב בשלוח, ולא ליעקב, צרה רודפת צרה, רדיפת עשו, צרת לך, מעשה דינה, יוסף, כל ימיו בייסורים מרים. מדוע אינו יכול לישב גם הוא קצת בשלוח ולעסוק בתורה בניהותא. אלא הוא שאמרנו, אברהם הוא בחינה של חסד, יצחק הוא גבורה, יעקב כנגד תורה. כדי להיות חפצא של תורה - טף של תורה - חלק בלתי נפרד ממנה, צריך למסור נפשו בעבורה, לעסוק בתורה מתוך עמל וטורח מתוך קושי, נתינה זו והשקעה זו הפכה את יעקב לאחד עם התורה. לבחינה של תורה. "כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל" (אבות ו', ד') ביאור - כך הדרך של התורה להפוך את האדם להיות בחינה של תורה, על ידי פת במלח תאכל וגו' כלומר על ידי נתינה רבה שכזאת לתורה שלמרות העוני הרב עוסק בה, היא שטורמת להפוך את האדם לחלק בלתי נפרד ממנה.

וזהו רשב"י שמסר עצמו עבור התורה ולכן זכה לכל המעלות - להיות היחיד המוכתר בתואר "תורתו אומנותו". (כדאיתא בשבת יא.). מצינו בפסחים (ק"ב). כשהיה חבוש רבי עקיבא בבית האסורים אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: "רבי למדני תורה. אמר: איני מלמדך. אמר לו: אם אין אתה מלמדני, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות. אמר לו ר"ע: יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק. אמר לו: ומי בסכנה? והלא העגל בסכנה".

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

דניאל בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

חנניה בן שרה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת אמור

הילדים בתמונה מצאו קרשים לל"ג בעומר, הצטרפו אליהם ומצאו את כלל 15 הפריטים מהפרשה!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. כהן - קדושת הכהנים.
2. כהן גדול - קדושה מיוחדת.
3. י' פצועה - מום.
4. כבש - להקרבה.
5. בהמה - לקרבן.
6. מום בבהמה - פסול לקרבן.
7. נרות שבת - יום מנוחה.
8. מצה - חג הפסח.
9. אלומת שעורים - קרבן העומר.
10. שופר - ראש השנה.
11. ארבעת המינים.
12. מנורה - בבית המקדש.
13. מאזניים - משפט.
14. עין תחת עין - דיני נזיקין.
15. שן תחת שן - רמז לדיני נזיקין.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

מצא את ההבדלים

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו - בין ציון הרשב"י והשמחה בהילולא הגדולה
- מצאו 15 הבדלים בין התמונות, בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

תורת רבי שמעון בר יוחאי

וצריך לדעת שבמקום של הכישלון של האדם, שם זה האור הכי גדול שלו, כי שם הוא מברר את הניצוץ הכי גבוה שנמצא בתכלית התכלית, וזה ייעודו בעולם השפל הזה, וגם שיש חלילה נפילה בעבודת ה' אם מתחזק ומתעלה, והרי הוא במהלך של עליה בעבודת ה', הרי הוא מתקן את נפשו שהיא הנפש השפלה של העולם הזה של תכלית תיקונה הגיע לעולם להכין צידה לעולם שכולו טוב.

ולכן בל"ג בעומר יש את השמחה הכי גדולה של הדבקות בה' יתברך, כי כאשר הופכים את ההרגשה של הריחוק בבחינת 'דווה ומאסה' לבחינה של 'הוד והדר' אזי זוכה להגיע לעזו והדר תשוה עליו'.

ובפרט שכלל ימי העומר יש בהם התגלות רוחנית מאוד גבוהה של ל"ב נתיבות חכמה, שר"ע לימד איך להמשיך את אור החכמה, ולכן שאל משה מדוע רבי עקיבא לא ימשיך את אור התורה, ותנין התורה על ידי רבי עקיבא, וענין המשכת החכמה הוא על ידי ימי העומר שהם הכנה לקבלת התורה שאז נמשכים האורות, והעיקר זה ל"ב הימים הראשונים לפי שעד ההוד כנ"ל זהו העיקר, ואח"כ הוא רק בחינת משנה תורה וכו'. ויש להזהר מאוד בתיקון המידות 'כבוד' גימ' לב ולכן יש לנהוג כבוד זה בזה, והשבעה האחרון שלפני ל"ג בעומר עיקר הנסיון בו הוא בעניינים של כן אדם לחברו שהם בחינת נצח והוד לדון כל אדם לכף זכות ולחפש בו נקודה טובה. ועל ידי שלמות תיקון הל"ב, מגיעים לטו"ב, שמתחיל מל"ג בעומר. ויש להזהר מביקורת כי כאשר יש ביקורות יש קלקול בלב של האדם ועל ידי שהלב מתקלקל אזי נופלים בלשון הרע החמור מג' עבירות, זה ענין נפילת כל המידות כי מדבר על חברו הוא מטיל דופי בכל מהותו של יהודי שהוא כלול מכל העולמות, ורק על ידי לימוד זכות להבין שכל אחד יש לו את הנסיונות שלו ואת הטבעים אשר נולד עימם יזכה לקיים בעצמו את דברי המשנה 'אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו', ולא יבא לכעס וממילא לא יבא ללשון הרע, שהרי אם יבא לידי כעס כבר יש חשש גדול שעלול לא להתגבר ולהגיע ללשון הרע, הי"ת יצילנו ויזכנו לעובדו בלבב שלם ונפש חפצה אמן.

לפי שאין זה מדרך הטבע שיכוא לאדם חידושים בתורה אלא תלוי הדבר לפי זכותו ועמלו ובכל יום נתינת התורה מחדש מסיני וכו'.

והדברים ידועים הם שמעלת לימוד התורה ולכוון לאמיתות ההלכה היא למעלה ממדרגה של עשיית ניסים ונפלאות ולמעלה ממעלת גילוי אליהו הנביא, כדמשמע גם בגמ' גיטין ו: ובכרכות לד: והיינו באופן שעמל בעצמו להוציא לאור את אמיתות ההלכה לאורה מן הגמ' והראשונים וכו' ולא רק שלמד מתוך ספרים של אחרים שלמדו את הסוגיא וכמבואר בזוה"ק פרשת פקודי.

ועל ידי לימוד התורה שניתנה לנו על ידי משה רעיא מהימנא שהיה בחינת מידת הנצח וגם נצח ישראל לא ישקר, זכה רשב"י לתקן את מידת ההוד הקשורה במידת הנצח, ותיקון מידת ההוד היינו תיקון קו הגבורות וכמבואר בשירים של קדושי עליון המבוססים על דברי הזוהר הקדוש הן פיוט בר יוחאי נמשחת אשריך לרבי שמעון לביא, והן פיוט ואמרתם כה לחי לרבינו יוסף חיים שכתבו 'נאזרת בגבורה וכמלחמת אש דת השערה' מרגיז ממלכות וכו', שמרמז על שורש נשמתו של הרשב"י שתיקן קו הגבורות והיה יורד למלחמה בצינורות הרשע לבטל אותם משורשם בכח התורה ולא היה מפחד מן המלחמה עימם.

וכפי שידוע שיש גבורות עליונות ויש גבורות תחתונות, והעבודה שלנו בעולם הזה לתקן הגבורות התחתונות שהם כנגד ההוד, מבחינת שם קניית הודך והדרך, ולכן יום ל"ג בעומר הוא כהוד יהודי לפי שרשב"י תיקן זאת, ועיקר הגאולה תלויה בתיקון מידת ההוד, לפי שההוד זה בעצם סוף הגוף בעצמותו, שהרי מידת היסוד הוא ההתכללות של כל מה שעליו, וכן המלכות היא המקבלת מן היסוד את כל מה שמתכלל בו, ואילו ההוד הוא עיקר הסיום והשלמות הראשונית של כל הבחינה של המידות שהמידות הם בעצם הקטנות כלפי הגדלות של המוחין דהיינו הג"ד הנקראים חב"ד שבראש, וכלי שלמות הגוף אין שלמות גם לראש לפי שאין לחכמה בינה ודעת למי לצוות לעשות את פעולותיו וכו'.

ויש להבין שהתיקון של מידת ההוד היינו היפך מהבחינה של מה שנאמר 'כל היום דווה' דהיינו היפך מן העצבות והרגשות הריחוק וההסתרת פנים מהי"ת, שמרגיש כנפשו הוד והדר להשלים את כל עצמותו בעוצמה רבה גם בפרטים הקטנים למען יעמדו לנצח.

השבוע בסיעתא דשמיא נתחיל התבוננות על החלק הפשטי וההלכתי של הרשב"י הקדוש, ורק בהמשך נוסיף ענין ודרך של ב"דרכי הרשב"י. בזוהר הקדוש רגילים אנחנו להתפעל כאשר אנחנו רואים צדיק אשר פועל בפעולותיו ניסים ונפלאות שלא בדרך הטבע, אולם הצדיק אשר מתהלך במידות תרומיות וכל רגע ורגע מנוצל אצלו ללימוד התורה יתכן ויהיה אנשים שיתפעלו פחות בהתבוננות כמעשה הגמרא על רשב"י נראה את השקפת תורתנו הקדושה בענין זה.

בגמ' שבת לג: לאחר שמספרת על רשב"י שיצא מהמערות אומרת הגמ' שמע רבי פנחס בן יאיר חתניה ויצא לקראתו, העלתו לבית המדרש וראה את כל גופו חתכים חתכים, היה בוכה רבי פנחס בן יאיר ואמר לו: איך לי שראיתך בכך, אמר לו אשריך שראיתני בכך, שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך. דמעיקרא כי הוה מקשי רבי שמעון בן יוחאי קושיא הוה מפרק ליה רבי פנחס בן יאיר תריסר פירוקי, לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחאי עשרין וארבעה פירוקי. ובהמשך הגמרא שם מספרת על כל הניסים והנפלאות העצומים שעשה הרשב"י ביציאתו, גילה היכן יש קבר והיכן לא, נתן עיניו כההוא סבא והרגו, נתן עיניו ביהודה בן גרים ועשהו גל של עצמות. וכן מה שאומרת הגמ' דכשיצאו בתחילה כל מי שנתנו בו עיניהם הורגו, ולאחר מכן כל מי שהיה הורג רבי אלעזר היה מרפא רבי שמעון וכו'.

ויש להבין מדוע כשהגמרא אומרת את השינוי בגדולתו של הרשב"י בין לפני המערה לאחר המערה אומרת הגמרא דמעיקרא מפרק ליה ר' פנחס בן יאיר תריסר פירוקי לסוף כי הוה מקשי רבי פנחס בן יאיר קושיא הוה מפרק ליה רבי שמעון בן יוחאי עשרין וארבעה פירוקי. ומה בכך אם רבי שמעון מתרץ עוד שנים עשרה תירוצים לאחר שיצא מהמערות, הרי יותר נכון להזכיר את הניסים והנפלאות שעשה הרשב"י מעל דרך הטבע מרוב שהתקדש בזמן שהיה במערה, וא"כ מדוע הגמרא לא אומרת שלאחר שיצא מהמערות היה שורף אנשים רק מלהביט בהם, שזה דבר מעל הטבע והגמרא מעדיפה לספר שהשינוי שזכה בו הרשב"י הוא להבנת התורה ביתר שאת.

אלא ע"כ רואים בבירור שעיקר התוספת מעלה שנתעלה רשב"י אינה בכך שחולל ניסים ונפלאות, אלא כמה שידע לחדש יותר ויותר בתורה הקדושה

"כדאי הוא רבי שמעון לסמוד עליו"

הזדמנות נדירה!

פדיון נפש

בציון הרשב"י זיע"א במירון

"זפדיון נפש זה ידוע ומועיל לכל צרה שלא תבוא"

הפדיון יערך ביום הגדול והקדוש יומא דהילולא של התנא האלוקי
בו יוזכר שמכם במעמד הגדול ע"י המקובל האלוקי שר בית הזוהר

הרה"ג בניהו שמואלי שליט"א

התקשרו עכשיו ומסרו את שמכם בעבור 54 ש"ח לכל שם

מוקד מסירת שמות < 03-552-0004